

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
3 JUNI 1932 - No. 1

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

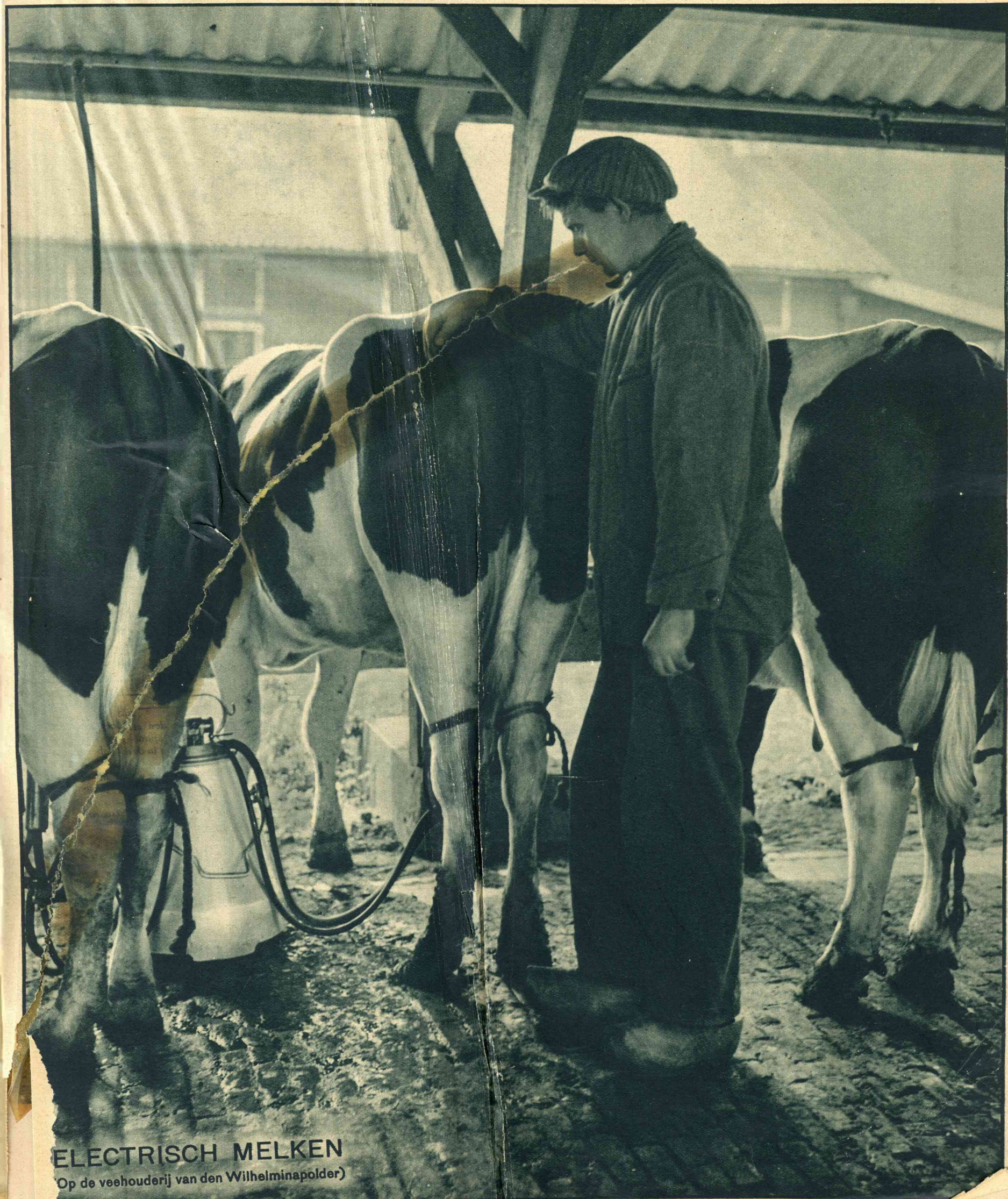
GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D



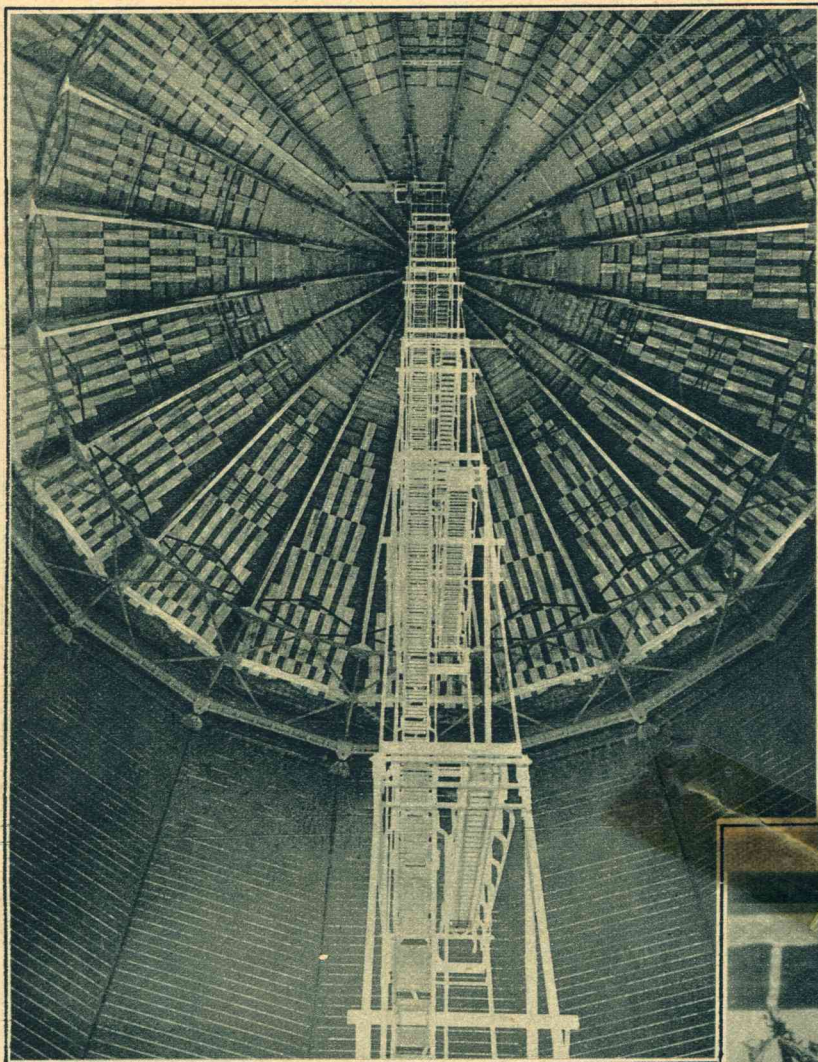
ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR



ELECTRISCH MELKEN
(Op de veehouderij van den Wilhelminapolder)



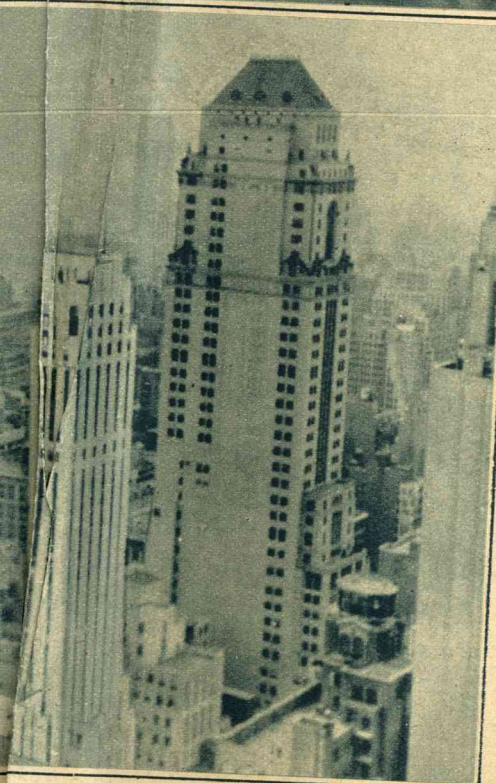
Een fotografisch raadseltje — waarvan wij maar dadelijk de oplossing geven. Het is de foto van de binnenzijde van een grooten gashouder; de trap, die ruim 100 M. hoog is, wordt automatisch als een harmonica uit- en ingetrokken naar gelang de gashouder meer of minder gevuld is.



Een hoepel schijnt in Amerika geen kinderachtig speelgoed te zijn, maar gewichtig genoeg om er wedstrijden mee te houden. Ook de meisjes-studenten doen er met alle vuur aan mee, om de eer van kampioen-hoepelaarster te winnen.



...tijd tussen China Na den ... Moeders, die hun en Japan ... atsten strijd verzonnen in den la bezoeken de loren hebben, Tokio, waar Aoyama-kapel in ... gevallen de portretten de, waar 'n her zijn opgehangen en ... gehouden. denkdienst word



Wereld -Post

Op rolschaatsen, op een klein glad tafeltje, en dan nog op het dak van een wolkenkrabber — in zoo'n geval van waaghalzerige sensatie mag men vooral wel voor sterke zenuwen zorgen. Het was natuurlijk in Amerika te zien.



Op vijftigjarigen leeftijd is overleden mr. Daniel van Welderen baron Rengers, een zeer gezeene en bekende figuur te Leeuwarden, waar hij zich in verschillende functies van het openbare leven vele verdiensten heeft verworven.



Het groote verkeer van het Westen des lands over Amsterdam naar het Gooi en het Oosten is zeer gediend met de nieuwe Berlage-brug over den Amstel in de hoofdstad, die de vorige week werd geopend. Een druk gedeelte van de binnenstad kan door het doorgaand verkeer nu worden vermeden. — Bij de opening was de belangstelling zeer groot, zoowel te water als te land.

BINNENLANDSCHE POST



In zijn geliefd Drente werd mr. Harm Smeenge (x) ter gelegenheid van zijn tachtigsten verjaardag gehuldigd. Te Meppel werd hem een geit aangeboden, die de jubilaris dankbaar aanvaardde.

De maaier in de lucht. Als een groote zeis zwaait een der wieken van de auto-giro door de lucht; de uitvinder, de Spanjaard de la Cierva, vertoonde dit vreemde luchtverschijnsel, toen hij met zijn auto-giro vliegtuig aan ons land een bezoek bracht.





*De neger-bierkneip
met On-negersbier.*

Niemand die de ontwikkeling van het conserveren van levensmiddelen volgt, zal ooit hebben vermoed, dat de op zijn beschaving zoo trotsche blanke er nog eens toe zou overgaan, het zwarte werelddeel, Afrika, te imiteeren en in het hart van Europa een klein Afrikaatje zou bouwen, dat behoudens in zijn uitgestrektheid in niets verschilt van het origineel. Dit soort Afrika-in-blik is verrezen ongeveer 90 kilometer van Berlijn en werd gebouwd door een voormalig Afrika-reiziger, een zekeren heer Robert Preussner, die zoo'n geweldige „Sehnsucht" had naar dat land, dat niets hem te veel was, aan dat verlangen te voldoen.

Zeven jaren lang heeft hij er aan gewerkt en sleepte alles wat maar eenigszins aan Afrika herinnerde bij elkaar, zooals palmen, negerhutten en zelfs zoo links en rechts van den weg stukjes oerwoud, totdat het geheel den aanblik had van het land dat als een ideaal in zijn hersens rondspookte.

Toen alles gereed was ging hij blijkbaar op zoek naar negerkleding en

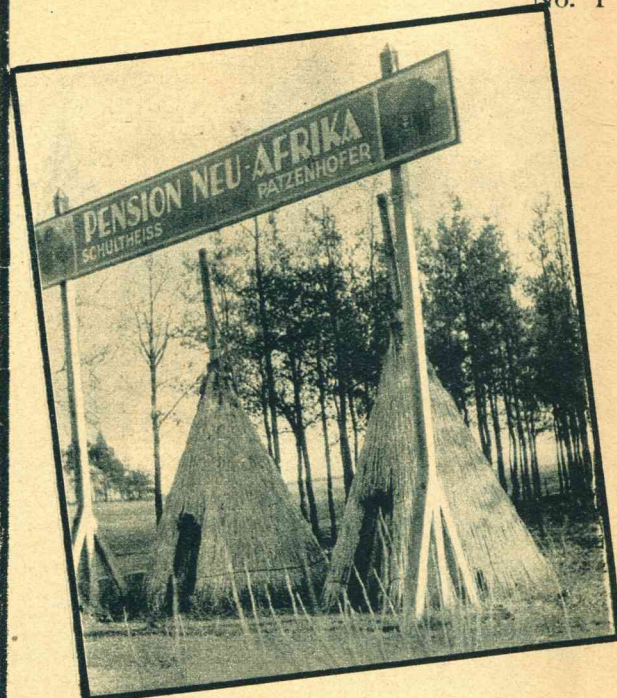


*Negerhut te huur,
voorzien van alle ne-
gergemakken inclu-
sief negerbadkamer.*

*De Olifant bleek
tegen den Duit-
schen „Moesson"
niet bestand en
wordt daarom
„waterdicht" ge-
maakt.*

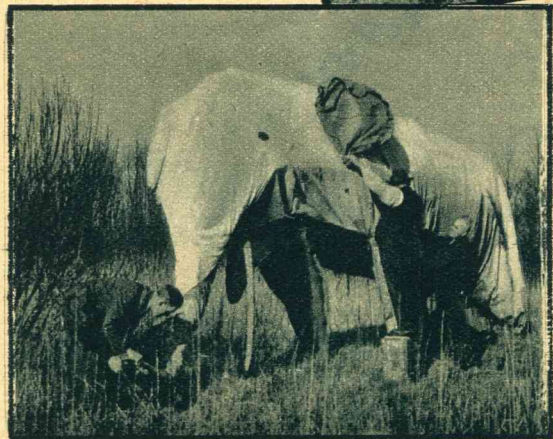
*De eigenaar bezig bij het
bouwen van zijn „Pension"*

verzeilde bij Tietz of een ander groot warenhuis met de bedoeling zich negercolberts en negerinnen-japonnen aan te schaffen. Of het nu komt, dat men in genoemd magazijn niet precies met de negeromhulsels bekend was, dan wel dat de firma meende, dat aan



*Het entrée. Op den achter-
grond een stukje oerwoud.*

AFRIKA-IN-CONSERVEN



de origineele negerkleedij niet bijster veel te verdienen was, in ieder geval, hoe het ook zij, het resultaat is thans, dat de bevolking van „Nieuw-Afrika” zooals op een bord te lezen staat, in prachtige indianencostuums is uitgedost en desondanks met het meest ernstige gezicht ter wereld „negerdje speelt.”

Toen het dorp echter gereed kwam, scheen de eigenaar zich toch wel een beetje eenzaam te voelen, ondanks de aanwezigheid van pseudo-wilde en echte tamme jungle-beesten, want het duurde niet lang of hij nam patent op zijn creatie en plaatste een groot bord boven den ingang, waarop hij zijn negerdorp als pension aanbeval

heeft genomen en boven het gedeelte aan deze zijde van den aequator met haar gebruikelijke hardnekkigheid achterwege blijft, zoodat er waarschijnlijk een andere zwarte-huid-leverancier gevonden zal moeten worden om de illusie en het doel nog meer te benaderen dan thans het geval kan zijn.

Ondertusschen vraagt men zich wel met eenige



De trein wordt „net echt” met 'n cocktail van neger- en indianengehuil begroet.

↖ Een gedeelte van „Nieuw-Afrika” bij Berlijn.

Een kijkje in het negermuseum.

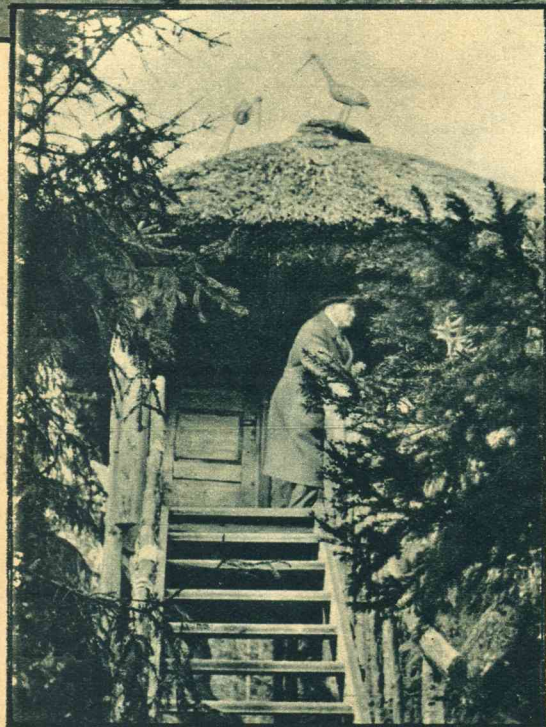


verbazing af, waarom men toch zoo ontzettend veel moeite doet, de wilde bewoners van Afrika te beschaven en tot 'n meer menschaardig bestaan op te heffen, als aan den anderen kant de beschavers toch weer pogingen in het werk stellen om wilden te worden.

Indien dit „lumineuze” idee ingang vindt, zal het niet lang duren of de Kamers en de Staten-Generaal vergaderen ergens in het Haagsche Bosch hurkend op den grond met een Goudsche vredespijp, terwijl de verslaggevers hun copie weer in groote steenen beetelen.

L. V.

Er wordt 'n mensch geslacht... De kani-balenslager waakt angstvallig voor het stukslaan van zijn pols-horlogeglas.

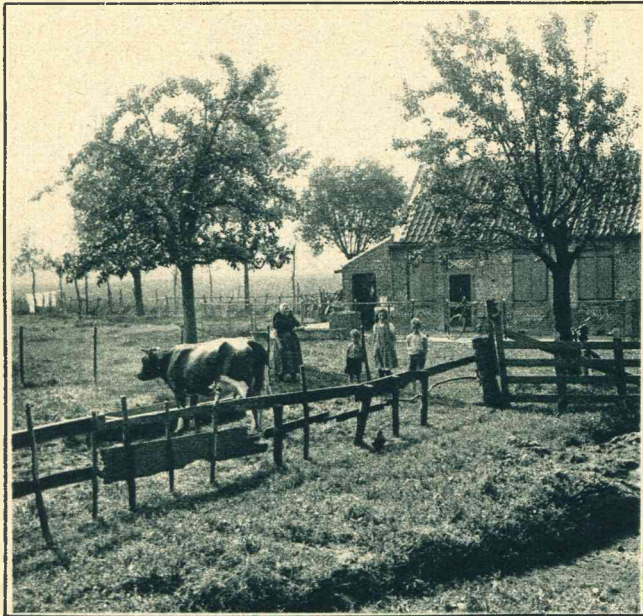


Op de hutten staan ooievaars, die voor de securiteit maar nagemaakt zijn, anders zou de jungle-illusie van tijd tot tijd wegvliegen.

aan ieder wien de beschaving te machtig werd en die voor eenigen tijd de allures van onbeschaafde wilde aannemen. Hij stichtte zelfs in zijn „Gelände” een behoorlijke bierkneip, zeker als hij was, dat een Duitscher liever alle verlangens en illusies opgeeft, dan van zijn potje bier afstand te doen en zoo ziet men het dan gebeuren, dat in 1932 een groot aantal Duitschers, die er spijt van hebben niet als negers geboren te zijn, alsnog probeeren aan dat gemis zooveel mogelijk tegemoet te komen door zoo lang als maar mogelijk is in dat negerdorp te gaan wonen en te kijken naar een soort jungle en een imitatie-olifant, die alsmaar niks doet, en zich te verdiepen in het museum met negerinstrumenten, die zoo en zoo gebruikt moeten worden, wanneer men voldoende geacclimatiseerd en een echte neger geworden is.

Inmiddels valt het te betreuren, dat de zon van deze geographische nieuwigheid geen nota



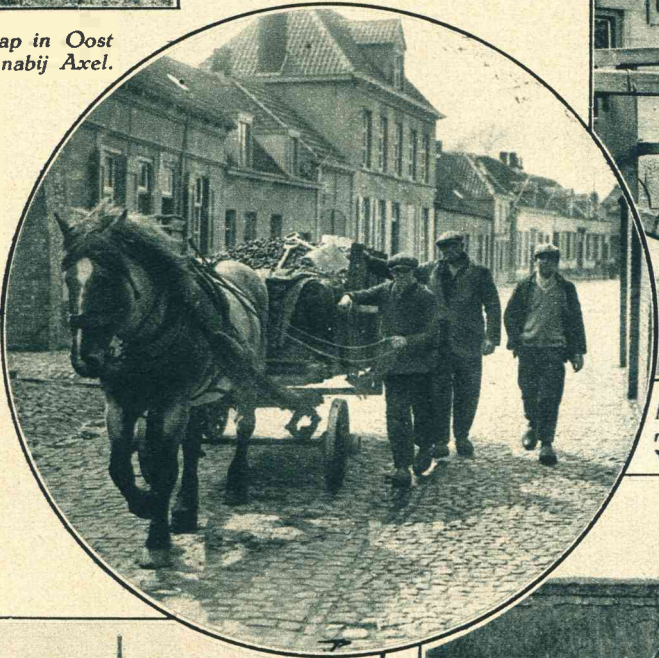


↖ Weidelandschap in Oost
Zeeuwsch-Vlaanderen nabij Axel.



Het altijd rustige dorpje Lams-
waarde voor onze lens.

UIT OOSTELIJK ZEEUWSCH VLAANDEREN

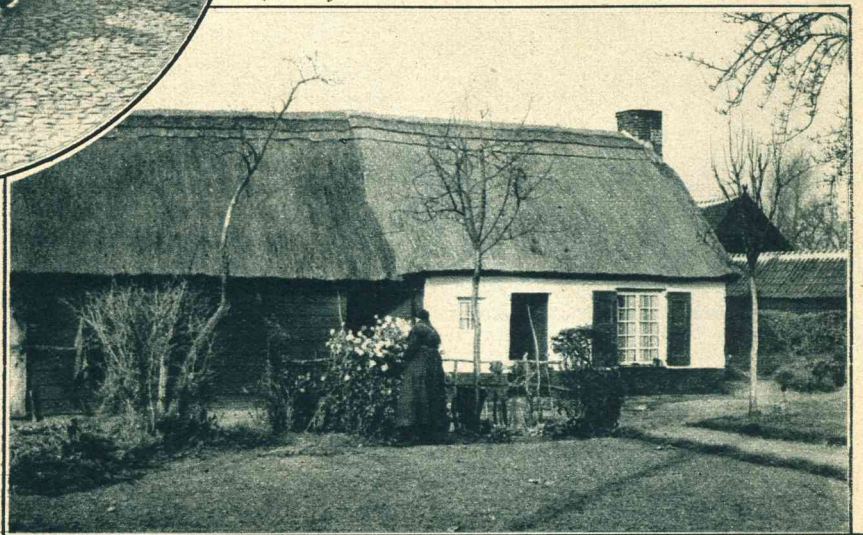


Hulst, 't oude stadje
met de aardige
↖ straatjes.

Bij de smidse, waar te Zaamslag het
nieuws van den dag wordt besproken.



Dorpsgezicht te Hengstdijk.



Het schilderachtige
huisje te Heikant.

STEDESTEMMEN

OOST ZEEUWSCH- VLAANDEREN

Landje met je bonte kleuren,
met je dorpen klein en groot;
Witte boerenmuren, deuren
groengeverfd en bruin en rood!

Met je vriendelijke molens,
vroolijk draaiend boven 't land;
Alles is hier toch wel leuker
dan het land van d'overkant.

Met je lage rennersfietsen,
racend over kluit en klei;
Harder, harder, als maar harder,
zelfs het trammetje voorbij!

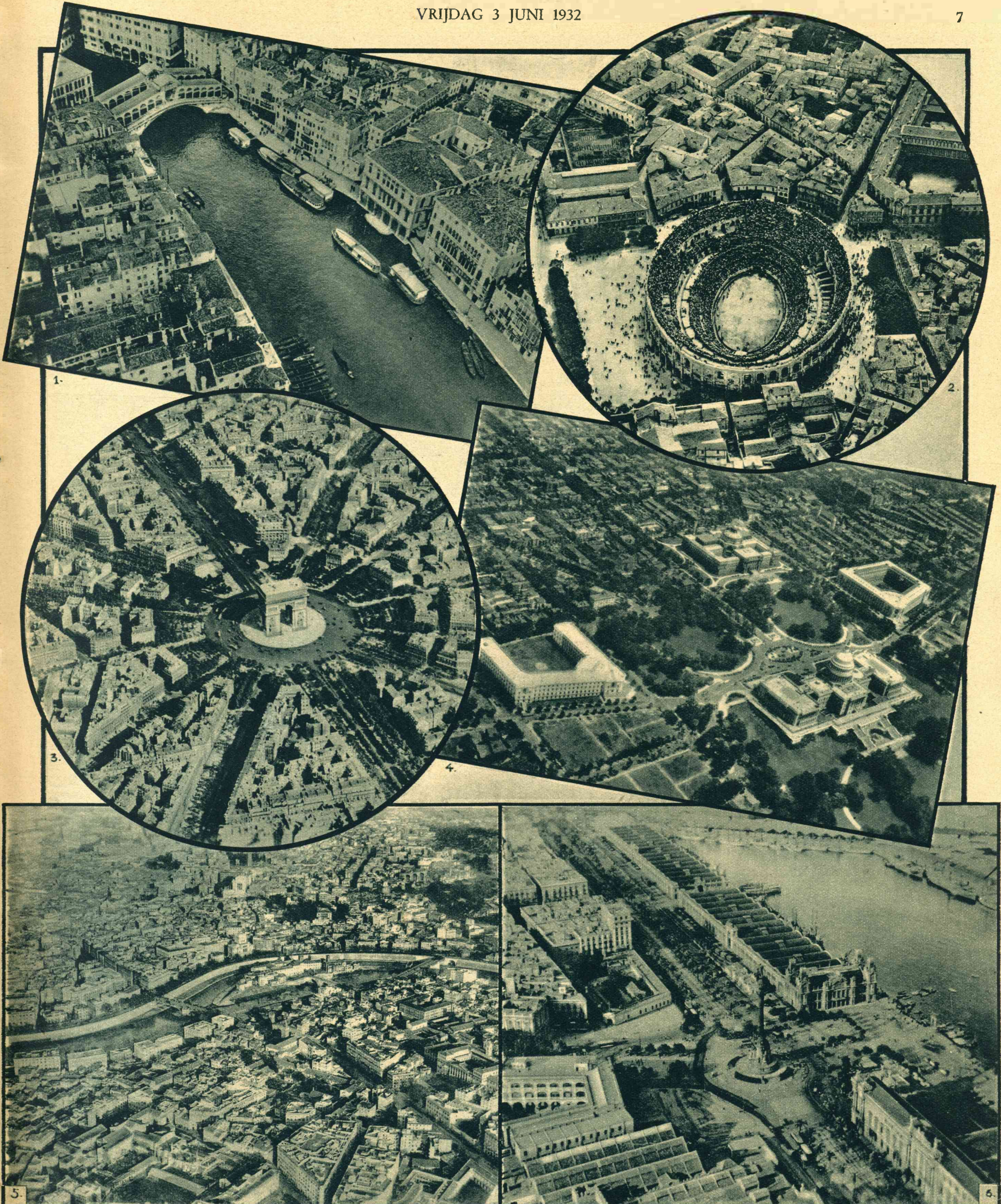
Met al je goedlachsche mensen,
met je stadjes, rank en fijn;
Wie kan 't zien, zonder te wenschen
ook een Zeeuwsche Vlaam te zijn?

B. P.



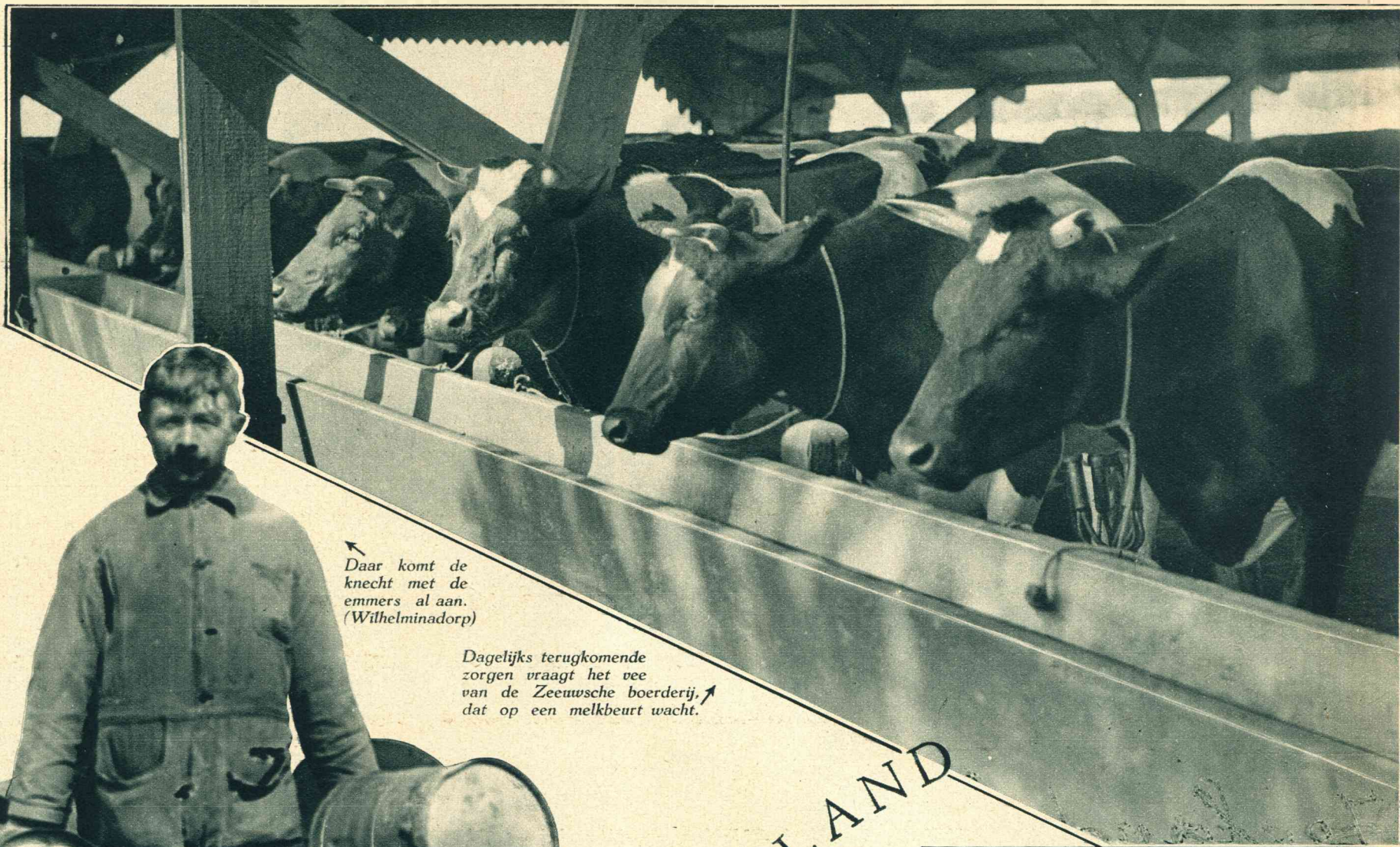
Het paard wordt verwend.
Een tooneeltje te St. Jansteen.

Terneuzen, de haven van Oos-
telijk Zeeuwsch Vlaanderen, met
zijn vele pittoreske hoekjes.



DE WERELD VANUIT DE LUCHT

1. Venetië (Canal Grande). 2. Nîmes in Zuid-Frankrijk (tijdens een stierengevecht). 3. Parijs (Arc de Triomphe).
4. Washington met 't Capitoel en de regeeringsgebouwen. 5. Rome (in 't midden de Tiber). 6. Barcelona (Plaza de la Plaz met Columbus-zuil.)



Daar komt de knecht met de emmers al aan.
(Wilhelminadorp)

Dagelijks terugkomende zorgen vraagt het vee van de Zeeuwsche boerderij, dat op een melkbeurt wacht.



HOFSTEDELIVEN IN ZEELAND

gesteld, geeft veel reden tot klagen. En, zoo is het toch ook, de boeren klagen op 't oogenblik niet zooveel harder dan anders. Dit is wel heel merkwaardig. Want indien men, zooals wij, zijn oor eens heeft te luisteren gelegd aan de deuren van veel landbouwers-woningen, dan weet men toch,



De zorg voor het jonge goedje. (Kattendijke)

De boeren bestaan weer. Bestonden ze dan hiervoor niet? Ja, dat is te zeggen, tegenwoordig heeft de landbouwer ook in den winter zijn werk en zijn zorgen, maar het eigenlijke boerenleven wacht toch op het voorjaar om zich ten volle te kunnen ontplooien. Maar dan rijst er al weer een vraag: Bestaan de boeren dan werkelijk? Neen, en we gebruiken het woord nu in de beteekenis van: een bestaan vinden, de boeren vinden dit op het oogenblik niet.

Het is begrijpelijk, dat de stedelingen zich van het klagen der landbouwers niet zoo heel veel aantrekken. Terecht geldt het gezegde, dat een boer altijd klaagt. Maar een bedrijf, dat aan zooveel veranderlijke invloeden is bloot-



dat er wel werkelijk reden te over tot klagen bestaat.

Het is in een normalen tijd al zoo, dat bijna geen enkele boer zich rijk boert. Ons komt tenminste deze bewering steeds meer als een fabel voor.

Zeker, er zijn tijden geweest, kortere of langere perioden, gedurende welke de landbouwersstand zich vergenoegd in de handen kon wrijven, maar in doorsnee worden de kapitalen niet in den landbouw verdiend.

En van onze boeren hebben we den

Een prachtier op de veehouderij van den Wilhelminapolder moet ook even op de kiek. Een stier, die plm. 1300 K.G. weegt.

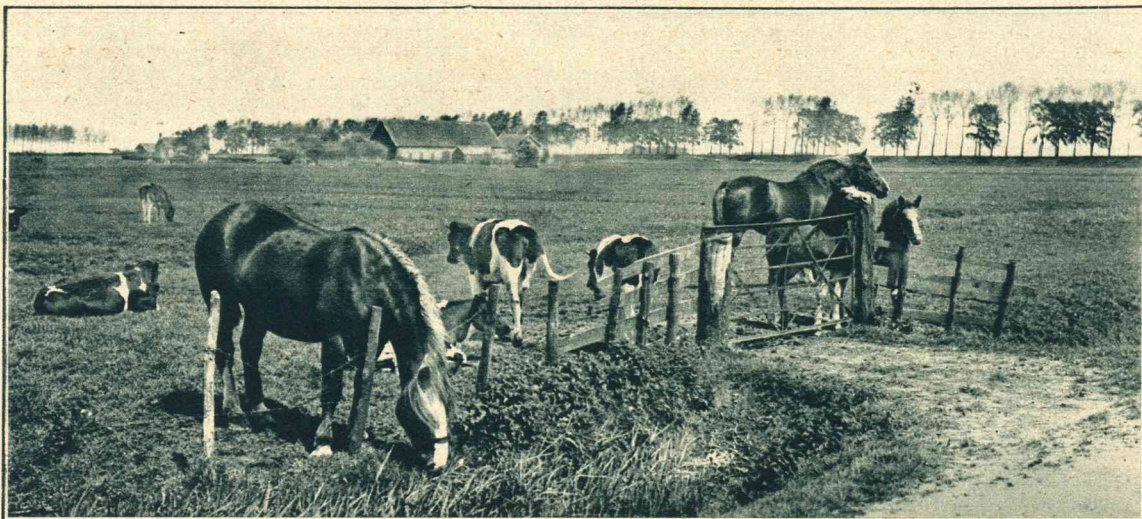
laatstentijd een anderen en veel hoogerendunk gekregen. Als we zwaarbelaste bedrijven zagen, waarvan de hypotheclaire last ieder jaar zwaarder wordt, en we gaan de geschiedenis van zoo'n bedrijf na, dat door jaren van zwoegen eindelijk vrij eigendom was geworden, dan verbazen wij er ons over, dat ieder jaar opnieuw weer de paarden voor den ploeg worden gespannen, en dat de arbeid weer wordt aangevangen, als ware er het vooruitzicht op een redelijke winst.

We vragen ons af, of er wel één ander bedrijf te vinden zou zijn, dat in deze omstandigheden voortgang zou vinden. Men zou eenvoudigweg de zaak liquideeren en opnieuw beginnen. Met een boerenbedrijf, dat trouwens méér is dan een willekeurige andere zaak, gaat dit echter niet zoo eenvoudig.

En daarom neemt men zijn gereedschap en gaat aan het werk.

Andere bedrijven, welker uitkomsten niet loonend meer zijn — en Zeelands geschiedenis kent er vele — verdwijnen. De landbouw verdwijnt niet. Ook komt er geen andere generatie aan het roer. Dezelfde boeren blijven aan het roer en zetten hun bedrijf voort, al leven zij veelal minder dan hun arbeiders, die dan ook in ieder geval de vele

Ook de vrouwen helpen.



De paarden beleven nu een rustigen tijd en genieten met de veulens in de weide.



Per fiets naar het werk (Wolfaartsdijk).

zorgen voor de moeilijkheden in het bedrijf niet behoeven te deelen.

Hoe genoeglijk vliedt het leven des gerusten landmans heen, die zijn zalig lot, hoe klein, voor geen koningskroon zou geven....

Nu, wij kennen er, die 't wel voor minder zouden ruilen, en begrijpelijk. Men kan nu spreken

over de arbeidsvreugde, die toch altijd dezelfde blijft, en, zeker, wanneer de gewassen goed staan en de zaak draait, zooals deze behoort te draaien, kan er een zekere voldoening zijn, maar weegt deze op tegen het besef, dat de heele opbrengst van den oogst misschien maar ternauwernood toereikend zal zijn, om de renten en andere lasten te betalen?

Nee, het is, zooals de eigenaar van een vrij groot bedrijf ons zei: Als je weet, dat de opbrengst niet alleen niet toereikend zal zijn, maar dat er elke week nog geld bij moet, dan blijft er van de arbeidsvreugde niet veel over.

Zou men den ernst van den toestand buiten landbouwerskringen wel voldoende beseffen? Ik vrees er voor.

En met dat al blijft de boer zaaïen en maaien, en is het werk op het land in vollen gang. En de illustraties mogen spreken van de hardnekkigheid, waarmee de boer volhoudt, ondanks alles, en in de hoop op betere tijden.

Op den akker wordt met man en macht gearbeid, al is de heele opbrengst van den oogst misschien maar weinig loonend.

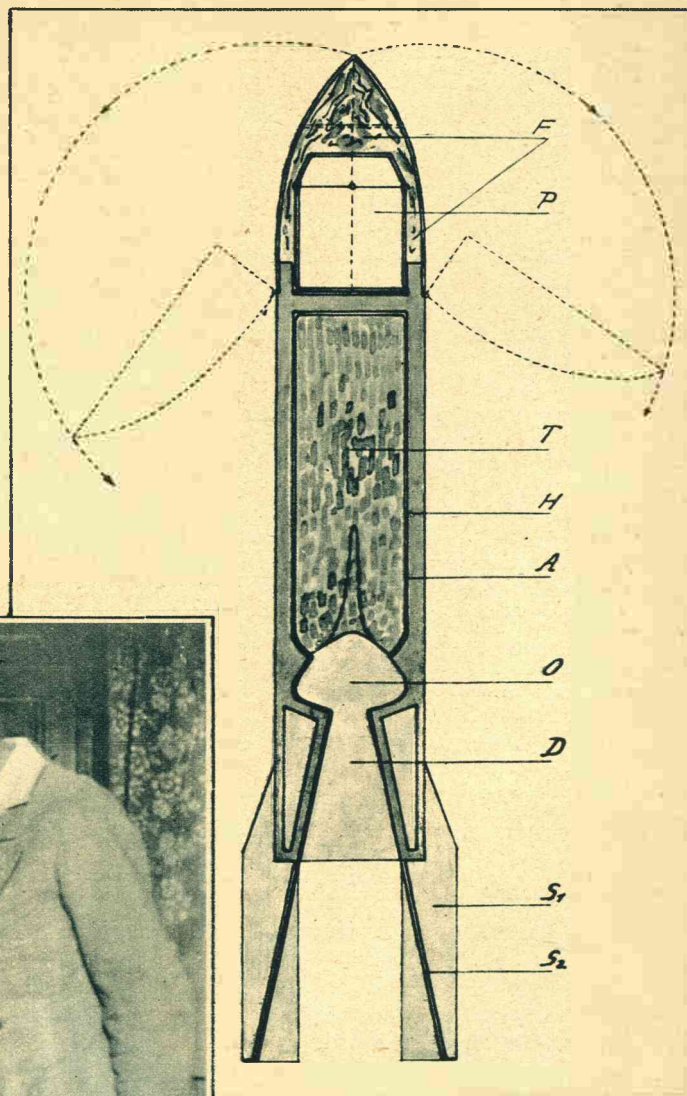
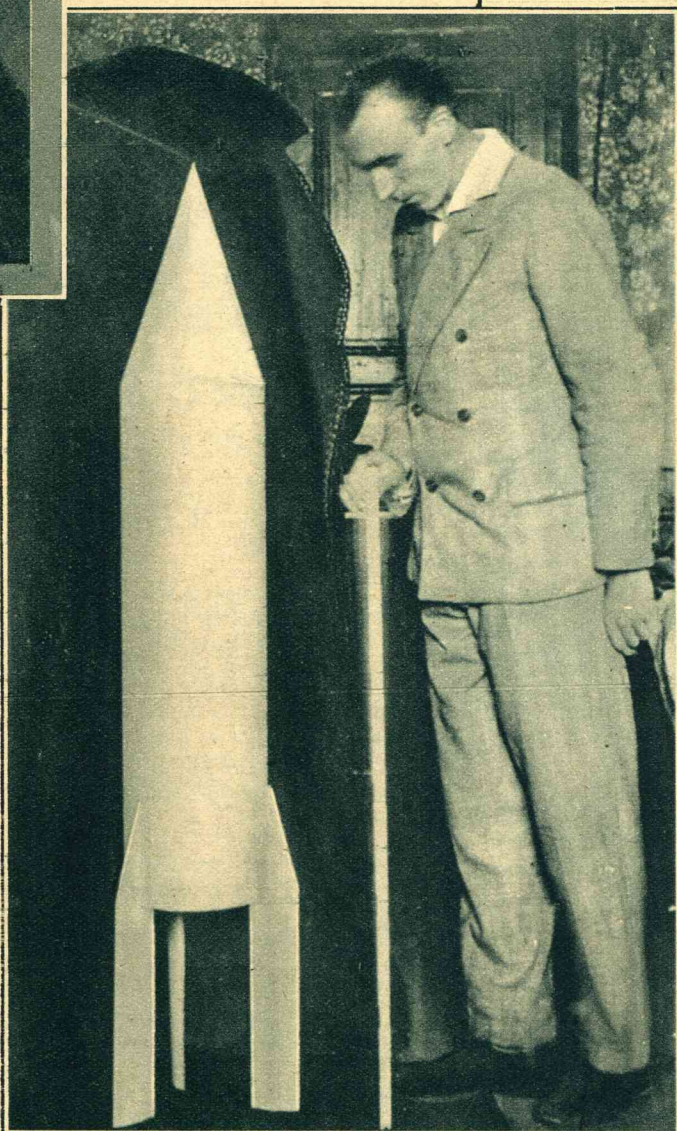




De jonge uitvinder van de post-raket, Fritz Schmiedl.

snelheid veroorzaakt, heeft men de wanden met asbest bekleed. Het ergste bezwaar is, dat er niet minder dan 24 kilogram explosiestof noodig is om de raket af te schieten. Bij de proefneming gebruikte de uitvinder eigen ontworpen postzegels; van vrienden en kennissen ontving hij reeds 333 brieven ter verzending. Maar het ministerie van handel had bezwaar tegen deze wel wat al te autonome handelwijze en verbod voor de toekomst het gebruik van de postzegels. Zeker is dus wel, dat de zegels der eerste proefneming voor verzamelaars van groote waarde zullen zijn.

De uitvinder bij zijn 1.70 M. hooge postraket.



De postraket in doorsnee; F - gevouwen parachute; P - ruimte voor brieven; T - de drijvende kracht; H - rakethuls; A - asbestbekleding; O - stookruimte der gassen; D - uitlaat; S - stabilisatievlakken.

Stuur Uw BRIEVEN per

Een jeugdig student in de chemie en in de techniek, 'n zekere Fritz Schmiedl uit Graz, heeft een raket vervaardigd voor het verzenden van brieven. De praktische bruikbaarheid van deze uitvinding zal natuurlijk nog moeten worden bewezen, en het valt te bezien of deze op zal wegen tegen de vrij hoge onkosten, welke de nieuwe postverzending met zich meebrengt.

Het gewicht van het toestel bedraagt slechts zeven kilogram. Om den binnenkant, waarin de post moet worden geborgen, tegen de hoge temperatuur te beschermen, door het afschieten en de

RAKET

Een briefkaart en enveloppe, waarop de eigen postzegels van de postraket R 1 zijn aangebracht, en welke van den berg Hochtrötsch naar het dal van Semriach geschoten werden.

Geflogen mit Versuchsrakete R1

Mit Raketen-Flugpost

Herrn F. Schmiedl,
Sektionsleiter d.ö.E.V.,
Graz VI.,
Jakominigasse 53

Geflogen mit Versuchsrakete R1



Een tweetal jeugdige boefjes.



De kampioen-schoffie.

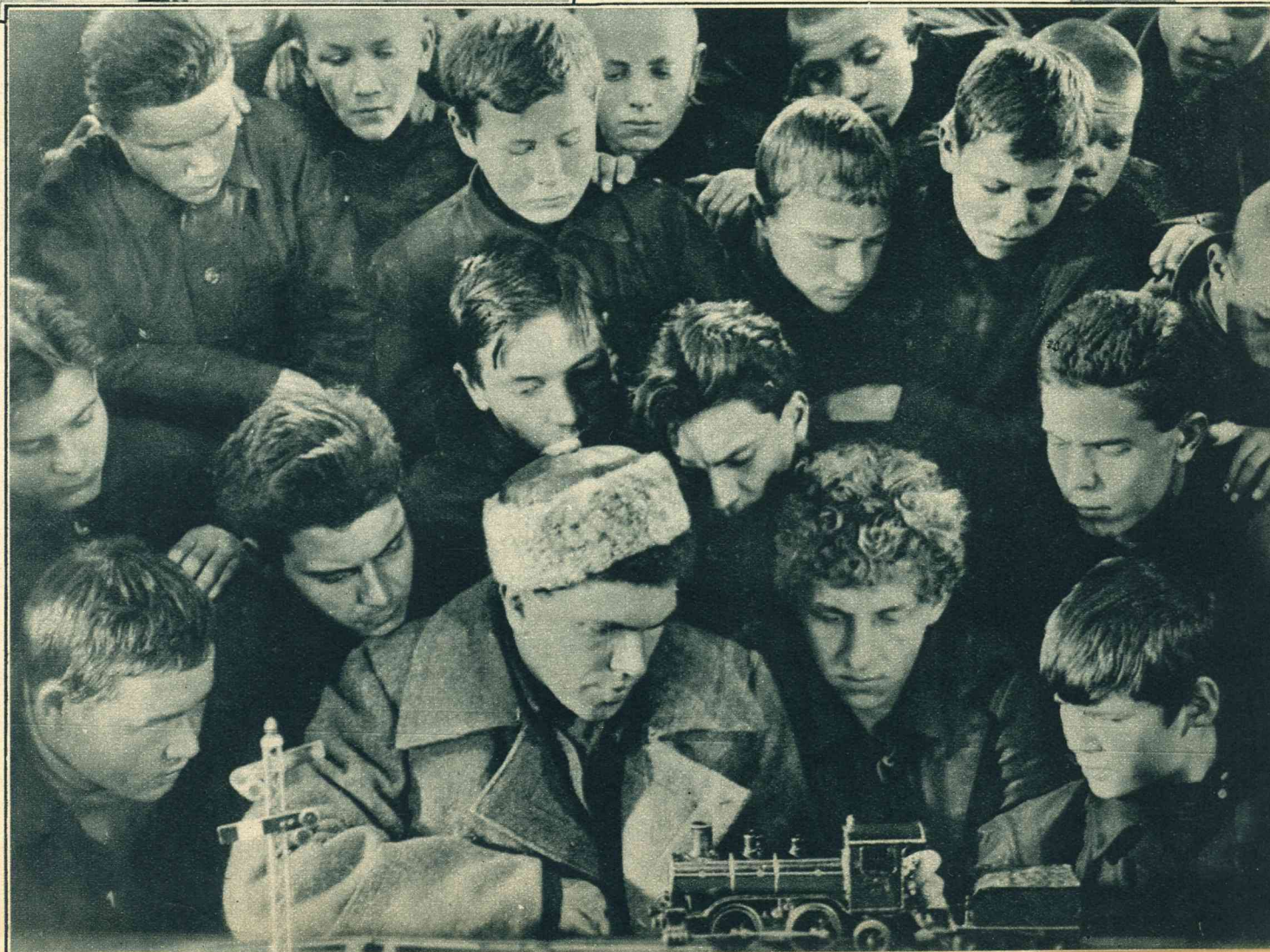


De idealist Sergejew
(N. Bataloff).

Deze City-Film behandelt 't voor Rusland misschien moeilijkste probleem van den hedendaagschen tijd n.l., de misdaden die een geweldige horde verwaarloosde Russische kinderen in dat land aanrichten en de haast onbegonnen taak om van deze „Bessprisorni" nog iets terecht te brengen. Alle middelen en opvoedingsgestichten falen en tenslotte komt er één man, 'n idealist, die wil trachten op een speciale manier die verwaarloosden weer voor de maatschappij te winnen. Het gelukt hem, doch niet dan nadat hij haast onoverkomelijke moeilijkheden en teleurstellingen heeft overwonnen. De film is Russisch sprekend en werd door Nicolai Ekk geregisseerd, die er werkelijk 'n buitengewoon boeiende en spannende geschiedenis van heeft weten te maken, welke niet zal nalaten diepen indruk te maken.

De jongens worden ingewijd in de geheimen van 't aanleggen van een spoorweg, waardoor zij in staat worden gesteld zelf hun bouwmaterialen te gaan halen, zoodat 't werk niet meer behoeft stil te liggen.

DE WEG NAAR HET LEVEN





Vijver in park Lijpendaal (Arnhem).

IN HET DONKER

DOOR F. JACKSON

Hoe dan ook," vervolgde Philips langzaam, „met praten krijgen we ze toch niet terug. Breng me maar naar bed.”

„Dus u bent vast besloten er geen politie bij te halen, meneer?”

„Ja!” zei Philips, „ja, ik denk er niet over. Breng me maar naar bed.”

„Als u me dan een arm wilt geven, meneer...” zei Giddings.

„Wacht eens!” riep Philips opeens, „breng me eerst den sleutel van het kabinet. Maar kijk goed toe, dat je het eerst degelijk en wel sluit!”

Giddings deed, wat hem gezegd werd.

„Ziezoo,” zei Philips zuchtend, „nu zal ik me heel wat veiliger voelen.”

En daarop volgde hij Giddings blindelings en gewillig.

Toen hij wakker werd, wist hij niet of hij een uur of zes weken geslapen had. De ochtend was hetzelfde voor hem als de middag en de middag als de nacht. De eenige manier, waarop hij te weten kon komen hoe laat het was, was te luisteren naar het slaan van de klok en dat kon hem soms zoo lang vallen. Hij wilde niet schellen, om de kans niet te loopen, Giddings onnoodig vroeg te wekken. Die arme Giddings had in deze dagen immers zijn rust hard genoeg nodig!

Dus bleef hij rustig liggen afwachten, of hij weer in slaap zou vallen, of dat Giddings hem zou komen roepen. Slaap was in dien tijd niets anders voor hem dan het verliezen van zijn bewustzijn.

Toen Giddings den volgenden morgen om acht uur zachtjes de deur van zijn slaapkamer opendeed, vond hij hem op zijn rug liggen en wist daaruit, dat hij wakker was. Hij sliep nooit op zijn rug... altijd op zijn rechterzijde met zijn rechterhand onder zijn kussen.

„Bent u al wakker, meneer?” vroeg hij half fluisterend, om zekerheid te hebben.

„Ja... al eeuwenlang,” antwoordde Philips landerig, „zeg me toch in hemelsnaam eens, hoe laat het eigenlijk is.”

„Net acht uur, meneer.”

„Acht uur 's morgens?”

„Ja, natuurlijk, meneer.”

„Ik heb anders zoo'n gevoel, of je me dagen geleden naar bed gebracht hebt,” zuchtte Philips, „het denken gaat ook zoo gauw. Daar heb je geen idee van. In een seconde gaan er duizenden gedachten door mijn hoofd heen.”

„Jawel, meneer,” zei Giddings, naar het bad gaande.

„Schijnt de zon?” vroeg Philips weetgierig.

„Ja, meneer. Het is heel mooi weer vandaag, meneer.”

„Wat zou ik dat graag zien,” zei Philips, „al was het maar heel eventjes!”

„Kom, meneer, u krijgt het wel weer gauw genoeg te zien,” zei Giddings opmonterend, „elke dag is er immers één?”

„Vandaag is het net een week,” zuchtte Philips.

„Uw bad is klaar, meneer... u verwacht die jonge dame om negen uur?” Philips verborg zijn wantrouwen.

„Ja,” zei hij, „ik moet voortmaken. Help me dan maar gauw.”

Het aankleeden duurde langer dan gewoonlijk en om negen uur zat hij nog aan zijn ontbijt. En precies op slag van negenen verscheen miss Larrimore. Ze kwam heel opgeruimd binnen en riep hem reeds van den drempel af toe: „Goeden morgen, mijnheer Philips!” en haar stem klonk hem zoo wondervol, als hij haar nog nooit gehoord had.

Hij had nauwelijks durven hopen, dat ze nog komen zou. Hij had zichzelf voortdurend voorgepraat, dat ze wel niet komen zou, om zijn teleurstelling niet al te ondraaglijk te maken. Maar heel diep in zijn hart had hij toch gehoopt, dat ze wel komen zou en toen hij dan ook zijn hand uitstak en de hare omvatte, kwam de duisternis, waarin hij verkeerde, hem niet meer zóó zwart en somber voor. Hij zou die hand van haar uit duizenden herkend hebben. Het was een zoo karakteristiek handje, klein en heel zacht en toch stevig en zelfs sterk. Het omvatte de zijne hartelijk en vriendschappelijk.

„Hoe gaat het vandaag wel met u?” vroeg ze, trachtend haar hand uit zijn greep los te maken.

No. 5

„Ik heb geen pijn,” antwoordde hij, „ik heb in de laatste dagen trouwens niet veel pijn gehad. En ik ben beter in mijn humeur, wat ik aan u te danken heb. U hebt zonneschijn meegebracht. Hebt u al ontbeten?”

„Ja, dank u. Bent u al heelemaal klaar?”

„Nog niet heelemaal. Ik heb, geloof ik, nog wel wat trek.”

„Waarom dan?” vroeg ze, „ja, Giddings, ik zal het wel van je overnemen.”

„Wat koffie!”

Giddings ging koffie halen en zij liep naar den spiegel om haar hoed af te zetten en haar haren wat in orde te brengen. Even later kwam Giddings met de koffie binnen.

Philips dronk zijn koffie met zooveel mogelijk omhaal op. Hij dronk met heel kleine slokjes en beweerde, dat het jammer was om zooiets heerlijks snel op te drinken. En hij genoot van haar nabijheid.

Eén keer zelfs, toen ze zich over hem heenboog, kwam een krulletje van haar haren tegen zijn wang aan en hij trilde van ongekende vreugde en zijn hart begon wild te kloppen en joeg hem het bloed naar het hoofd.

Een oogenblik voelde hij een bijna onoverkomelijk verlangen om haar in zijn armen te nemen. Maar op dat oogenblik trok zij zich als instinctmatig van hem terug en schaamde hij zich over zijn eigen dwaasheid. Maar het verlangen kwam terug, toen ze haar arm door den zijnen stak en hem zachtjes naar zijn zitkamer voerde; haar aanraking scheen hem in vuur en vlam te zetten. Hij voelde zich in de war om zijn eigen opgewondenheid. En hij was er dankbaar voor, dat hij zich toch sterk genoeg gevoelde, om zich te beheerschen. Het was immers iets onmogelijks haar in deze omstandigheden het hof te maken! Als hij eens voor zijn heele leven blind bleef! Als hij eens geen recht had om haar zijn liefde aan te bieden en van haar liefde te vragen! Als hij blind was, mocht hij dat immers niet van haar vorderen?

„Wat scheelt eraan?” vroeg ze bezorgd, toen ze bemerkte hoe strak en bleek zijn gezicht geworden was.

„Och, ik dacht ergens over na,” antwoordde hij.

„U moet niet aan zulke nare dingen denken, die u ongelukkig maken. Dat is nergens goed voor, noch voor u, noch voor mij, noch voor iemand anders. U bereikt er niets mee. En het is net zoo gemakkelijk om vroolijk en opgeruimd en moedig te zijn. U moet niet zitten tobben. Dat is niets dan nutteloze krachtsverspilling!”

„Ik wil niet blind worden!” zei hij, „ik ga nog liever dood.”

„Maar u wordt toch ook niet blind, als u maar goed doet wat de dokter zegt?”

„Ik zou wel eens willen weten,” zei hij weifelend, „of Burnham me maar niet wat opmontert en de waarheid voor me stil houdt, totdat ik beter in staat ben, die te hooren.”

„Onzin,” zei ze beslist, „waarom zou hij u de waarheid niet zeggen? U bent op het oogenblik zoo sterk en zoo gezond als u maar wezen kunt! U kunt de waarheid best verdragen. U bent toch geen kind meer? Waarom zou hij het dan uitstellen?”

„Omdat hij weet, hoe wanhopig het me maken zou. Ik ga nog liever dood, dan altijd in donker te moeten leven.”

„Maar dat gebeurt toch niet? En de dokter weet heel goed, dat u...”

„Och, maar u weet niet, wat het voor me is.... Als het nog maar pijn was, dan zou ik het kunnen dragen. Dan zet je je tanden op elkaar en doorstaat

het. Maar dit is veel erger! Dat kan niemand zich voorstellen. Dat moet je zelf hebben doorgemaakt, om het te begrijpen. Die hulpbehoevendheid, die onzekerheid, daar hebt u geen idee van! En al de gekke gedachten, die zoo bij me opkomen! Stel u toch eens voor, dat aan Giddings iets overkwam, en dat ik hier hulpeloos en alleen zou zitten en geen stap zonder levensgevaar doen kon! Iederen keer, als hij mijn drankje inschenkt, vraag ik me af, of hij het goede fleschje wel genomen heeft. En dan het spreken met anderen. U kunt niet gelooven, hoeveel het waard is om daarbij iemands gelaatsuitdrukking te kunnen waarnemen, om zijn bedoeling te kunnen begrijpen.”

„U bent oververmoeid en overwerkt,” zei ze zachtjes, „uw zenuwgestel heeft rust noodig. U overdrijft al die dingen. En op slot van zaken is die blindheid van u een heel tijdelijk ding. Uw oogen onder het verband zijn er best aan toe.... alleen maar wat overspannen geweest. Denk nu toch niet meer aan al die nare dingen. Ik zal u wel wat gaan voorlezen.”

Er lag iets bijzonder geruststellends in haar stem. Hij leunde achterover en liet zich in de kussens van zijn stoel wegzinken.

De krant ritselde. Ze toonde een bijzonder goede keuze in de berichten, die ze hem voorlas en sloeg alles, wat drukkend op hem zou kunnen werken, over. En ofschoon ze heel wat onbelangrijks voorlas, werd het voor hem belangrijk door de manier, waarop ze het voorlas en door den lieflijken klank van haar stem.

Toen Burnham tegen den middag kwam, werd het lezen onderbroken en miss Larrimore weer naar de bibliotheek verbannen. Daarop moest Giddings komen om hem bij het verbinden te helpen. Te voren had de dokter reeds met Giddings in de keuken alles voor het nieuwe verband klaar gemaakt.

Zoodra de deur zich achter het meisje gesloten had, begon de dokter grimmig:

„Wat is dat nou weer, wat Giddings me vertelde over dien diefstal uit je verzameling?”

Philips begon te tieren en te razen en werd woedend over Giddings.

„Die kerel kletst veel te veel naar mijn zin!” bromde hij.

„Daar twijfel ik geen oogenblik aan. Maar toch heeft hij in dit geval geen enkel onheil ermee gesticht. Je was toch zeker niet van plan het geheim te houden, wel?”

„Ik zie er heelemaal geen voordeel in om het publiek te maken,” antwoordde Philips, „iemand heeft van mijn toestand gebruik gemaakt om me drie van mijn miniaturen te ontfutselen, maar ik weet op geen stukken na, wie het gedaan heeft. En ik zie geen kans om erachter te komen, wie het gedaan heeft of ze terug te krijgen en dus doe ik mijn best maar om de heele zaak te vergeten. Of ik er al over zit te tobben, dat doet me in geen geval goed. En hoe minder ik erover hoef te zeggen of te hooren, des te liever is het me.”

Dokter Burnham keek zijn patiënt aan.

„Stel je niet zoo dwaas aan, Philips!” zei hij brommerig, „en probeer mij niet voor den gek te houden. Als Giddings me de heele zaak nauwkeurig verteld heeft, dan moet jij er net zoo goed als ik een meening over op na houden.”

„En wat is jouw meening dan wel?” vroeg Philips norsch.

Zijn manier van spreken was nu juist niet geschikt om een verklaring uit te lokken, maar als oude vriend gaf de dokter zijn eigen meening toch ten beste.

„Je weet heel goed, wat ik bedoel. Giddings en ik zijn de twee eenige lui

geweest, die gisteren hier in de kamer zijn geweest, behalve miss Larrimore. En je hebt toch zeker geen reden om ons te verdenken?”

Philips zei eenige oogenblikken geen woord en deed zijn best om zijn woede die hem onredelijk dreigde te maken, te overmeesteren. Het was al erg genoeg, dat er bij hemzelf verdenkingen waren opgekomen, maar het was iets ondraaglijks, om die verdenkingen in tegenwoordigheid van Giddings te hooren uitspreken.

„Bedoel je er werkelijk op aan te sturen, dat dat meisje de schuldige zou zijn?” vroeg hij ten slotte woedend.

„Ja, dat doe ik zeker,” antwoordde Burnham, „ik meen, dat alles er met noodzakelijkheid op wijst, dat alleen zij 't gedaan kan hebben.”

„Ik zou jou net zoo lief verdenken!” riep Philips woedend.



De lobbes.



Trappen lopen was een marteling. Kreupel van de reumatiek, hoewel nog geen 30 jaar.

Om u er een goed voorbeeld van te kunnen vormen, hoe reumatiek iemand misvormt en machteloos maakt, moet u eens den brief van deze dame lezen. Zij had de Kruschen advertenties vaak gezien en er om gelachen — weinig vermoedende, dat zij zelf ook spoedig de lof van „de kleine dagelijksche dosis” zou zingen.

„Ik leed vreeselijk aan reumatiek. De dokter zei, dat hij nog nooit een vrouw van onder de 30 gezien had, die zoo hevige reumatiek had als ik. Het was zoo erg, dat ik alleen de trap op kon komen, als ik op elke trede ging zitten, tot ik moed genoeg had voor de volgende trede. Mijn handen en voeten waren zoo gezwollen dat zij er angstwekkend uitzagen, terwijl mijn kennissen als zij mij zagen rondstropelen, zeiden, dat ik er zoo vreeselijk slecht uitzag. Ik had vaak om de Kruschen Salts advertenties gelachen, maar toen ik alles geprobeerd had vond ik, dat ik Kruschen toch wel eens kon probeeren. Ik deed het en kan alleen nog maar zeggen, dat ik het wonderbaarlijk vind. Ik neem elken morgen een half theelepeltje Kruschen Salts en nu kan ik zelfs hard de trap oploopen. Toch gebruik ik Kruschen Salts pas 2 maanden.” Mevr. R. F.

De oorzaak van reumatiek is het gevaarlijke lichaamsgift, bekend onder den naam van urinezuur, hetgeen uit vlijmscherpe kristallen bestaat. Het ontstaat in de opgehoopte afvalstoffen, welke de organen niet hebben kunnen verwijderen. Kruschen Salts is een sterk oplossingsmiddel voor deze glasharde kristallen. Het rondt spoedig de scherpe kanten af en verwijdt ze daarna uit het lichaam. Uw pijn verminderen, opzwellingen verdwijnen, stijve gewrichten worden weer lenig. Nog meer. Kruschen Salts verwijdt de grondoorzaak van het kwaad. Als men het geregeld neemt, houdt het uw lever en nieren in perfecte conditie, zoodat deze afvoerorganen uw lichaam van alle vergif-veroorzakende afvalstoffen bevrijden.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.



BLOEDARMOEDE

BLEEKZUCHT en alle daaruit voortvloeiende ZWAKTETOESTANDEN

Dr. H. NANNING's
HAEMOFERRIN
(STAALHAEMATOGEEEN)

Uitstekend bloedvormend versterkingsmiddel.

f 2.60 p. 1/1 flesch - Aangenaam van smaak - f 1.60 p. 1/2 flesch

Dr. H. NANNING's Pharm. Chem. Fabriek N.V. - Den Haag

Schoonheidsontwaken.

Zoals de milde stralen der voorjaarszon een bloesem van schoonheid aan boom en struik tooveren, wekt het dagelijksch gebruik van „Zij”-Crème een nieuwe lente in uw huid.
In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.



Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door

Aambeienzalf Boom

Het jeuken bedaart spoedig.

Alleen echt zoo de verpakking is

voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

ADVERTEEREN IS EEN BESTAANSVOORWAARDE VOOR UW ZAAK



Er behoeft geen wonder te gebeuren om u een mooie fluweelachtige en jeugdige huid te geven, geen maandenlange kostbare behandeling. Rimpels worden niet door ouderdom veroorzaakt, maar door gebrek aan voldoende biocel in de huid. Prof. Dr. Stejskal van de Universiteit te Weenen is er tenslotte in geslaagd biocel te verkrijgen van de huid van jonge dieren. Bij proeven bij vrouwen van 55—72 jaar verdwenen de rimpels geheel in zes weken tijds. (Zie volledig verslag in het Weensch Medisch Tijdschrift.) Echt biocel van de huid van zorgvuldig uitgezochte jonge dieren is nu verwerkt in Crème Tokalon, voedsel voor de huid, de beroemde Parijsche crème (rose).

Door haar gebruik kan een gegroefde huid spoedig verjongd worden en verzakte huidspieren worden versterkt. Gebruikt 's avonds crème Tokalon, voedsel voor de huid, rose kleur. Het voedt uw huid met biocel terwijl u slaapt. Gebruikt 's morgens crème Tokalon, witte kleur. Zij maakt uw huid sterk en verdelgt verwijde poriën. Als deze twee crèmes tezamen gebruikt worden, zooals hierboven is aangegeven, zijn in elk geval succesvolle resultaten gegarandeerd of uw geld wordt terugbetaald.

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

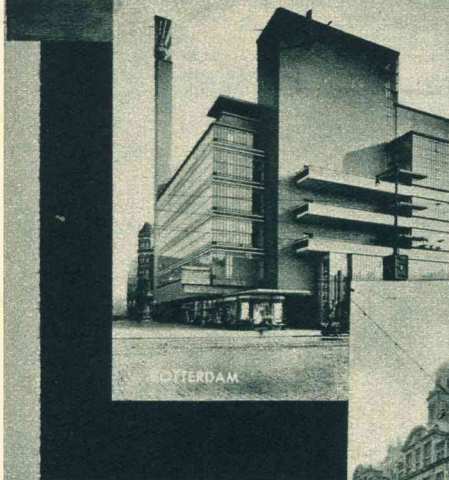
Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.



DEN HAAG



ROTTERDAM



AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM



Wrigley's op zak - Waar de reis ook naar toe is zorg dat gij Wrigley's bij U hebt. Let eens op hoe lang de smaak er aan blijft. Verfrisschend tot het laatst. Wrigley's wordt over de geheele wereld door volwassenen en kinderen als een heerlijke versnapering gewaardeerd. Wrigley's verdriift vermoeidheid en kalmeert de zenuwen. Het bevordert bovendien de spijsvertering en wekt de eetlust op.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje. HM-6

WRIGLEY

„Dat begrijp ik. Het is me volkomen duidelijk, dat jij je meer dan bijzonder tot die jonge dame aangetrokken voelt en daardoor je stuur wat kwijt bent. Maar dat doet aan de feiten niets af. En we hebben toch op slot van zaken met feiten te doen!”

„Feiten... loop naar de maan met je feiten!” grauwde Philips.

„Schud niet zoo met je hoofd,” bemerkte Burnham doodbedwaard, „het is een feit, dat ze hier op een volkomen onverklaarbare manier is binnengedrongen. Het is een feit, dat ze van haar komen geen verklaring wenscht te geven. Het is een feit, dat ze je door niemand gerecommandeerd is. Het is een feit, dat haar verleden voor ons een gesloten boek is. Ze kan net zoo goed een oplichtster zijn als een verlopen Russische prinses, daar weten we niets van.”

„Ze is geen van beiden, dat verzeker ik je dan toch!” antwoordde Philips.

„En... hoe weet je dat?”

„Ik heb nog wel een klein beetje mensenkennis... en die gebruik ik,” zei Philips norsch.

„Je wilt zeggen, dat je een wonderlijk groote lichtgeloovigheid bezit, een schitterend vertrouwen in de menselijke natuur en een groote bereidwilligheid om alles te gelooven, wat anderen je willen wijs maken. Met andere woorden: je bent gemakkelijk onder een hoedje te vangen!”

„Loop naar de maan,” schreeuwde Philips.

„Geen zin in! En wat meer zegt, ik heb geen zin om jou op die manier je gang te laten gaan. Je gedraagt je meer als een romantische schooljongen dan als een man van de wereld, dat wil ik je dan wel zeggen. Wat een onzin om je zoo weg te gooien voor een meisje, dat je niet eens kent!”

„Verdraaid, Burnham, wat heb jij er eigenlijk mee te maken?” brulde Philips, die zich niet meer beheerschen kon, „ik kan dwaas doen, zooveel ik wil! Ik loop desnoods naar den duivel, als ik daar zin in heb! In elk geval erken ik jouw recht niet om je met mijn zaken te bemoeien!”

„Mij best!” zei Burnham, „ik zal me buiten jouw zaken houden. Maak miss Larrimore desnoods tot je eenige erfgenaam. Doe wat je wilt, maar laat in elk geval een detective erop uitgaan om die miniaturen op te sporen. Dat is mijn zaak net zoo goed als de jouwe, want ik ben gisteren hier in de kamer geweest en ik ben dus in de gelegenheid geweest, om ze weg te nemen. Ik ben niet van plan die zaak te laten rusten, totdat het absoluut zeker is, dat er op mij geen enkele verdenking vallen kan.”

„Verroest jij!” bromde Philips, „niemand denkt er toch aan jou te beschuldigen. Jij kunt geen miniatuur van een biefstuk onderscheiden en je hebt meer geld dan je kunt opmaken... dus heb jij geen enkele reden om ze te stelen voor hun waarde. Nou stel je jezelf toch wel heel onnozel aan!”

„Verdenk je Giddings dan?” vroeg Burnham.

„Dokter Burnham! Meneer!” hijgde Giddings verontwaardigd en verschrikt.

„Heelemaal niet!” antwoordde Philips, „je weet drommels goed, dat ik Giddings niet verdenk.”

„Maar één van ons drieën moet ze toch gestolen hebben.”

„Dat denk ik niet!”

„Maar er is niemand anders in de kamer geweest!”

„Voor zoover we tenminste weten!” bemerkte Philips.

„Als je denkt, dat wij het geen van drieën gedaan hebben, waarom wil je dan geen detective in den arm nemen?”

Burnham vroeg het vrij nijdig en Philips kreunde van radeloze woede.

„Jij wilt natuurlijk geen detective hebben,” zei Burnham grimmig, „omdat jij het meisje wel verdenkt en omdat je bang bent, dat zij haar snappen. En je bent zóó bespottelijk verliefd op haar, dat je niet ontdekken wilt, dat ze een dievegge is!”

„Als ik maar zien kon, dan zou ik je daarvoor een pak ransel geven!” brulde Philips.

„Dat is juist het beste bewijs, dat het waar is, wat ik zeg. Anders zou je erom lachen!”

„Je bent een idioot! Ik zou mijn leven voor den goeden naam van dat meisje op het spel durven zetten. Ik behoef niets over haar te weten, dan wat ik zelf ontdekt heb. En ik weet, dat ze volkomen betrouwbaar is. Maar als je de ware reden weten wilt, waarom ik geen detectives op haar dak wil sturen, dan is het deze, dat ze er natuurlijk van af moesten weten, op welke manier ze hier is gekomen en dat zou natuurlijk de verdenking dadelijk op haar laden. En ze zouden haar hinderen door haar achterna te gaan en haar te bespionneeren. Nou weet je het... Ik zou liever mijn heele kast met miniaturen verliezen, dan mijn eens gegeven woord tegen haar te breken.”

„Jij hoort thuis in een van je eigen idiote boeken,” snauwde Burnham woest.

„Ik heb nog een beetje eergevoel en ridderlijkheid,” antwoordde Philips kortaf.

Zonder verder iets te zeggen, ging dokter Burnham weg. En van Philips' huis reed hij regelrecht naar een bekend detectivebureau, waar hij het geval van A tot Z uitlegde en op eigen verantwoording een speurder in dienst nam.

Dienzelfden avond werd het bericht van den diefstal der drie miniaturen naar alle kanten rondgeseind.

HOOFDSTUK VII — LENTE.

Toen Philips even later de deur van zijn kamer open hoorde gaan en weer dicht, riep hij haar dadelijk bij haar naam, omdat hij zich niet gerustgesteld voelde, voordat hij haar stem vernomen had.

„Miss Larrimore?”

„Ja?” antwoordde het meisje heel zachtjes.

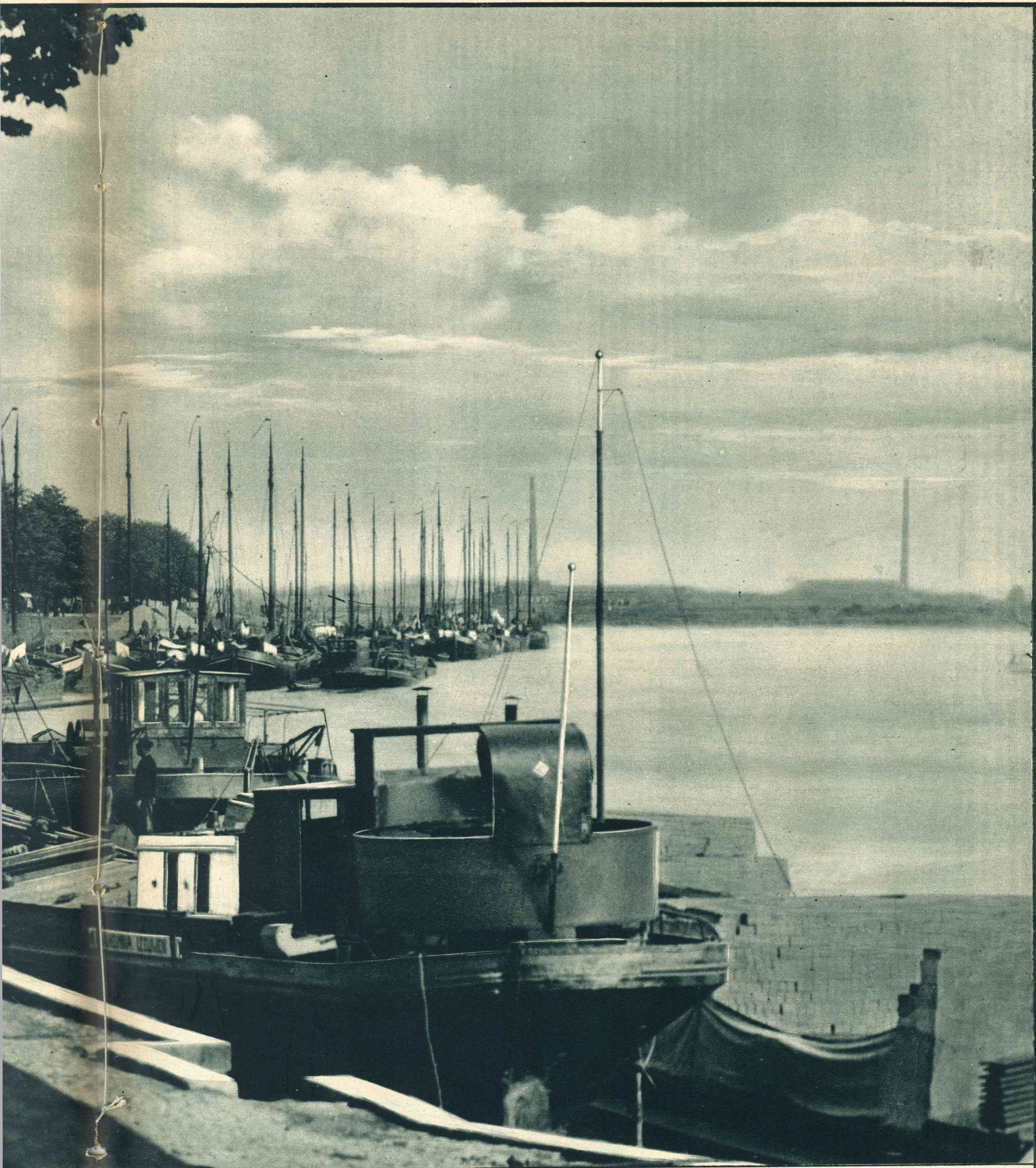
(Wordt voortgezet)



Markt bij de drie eeuwen oude Waag in Deventer.



AAN DE RIJNKADE



WALKADE TE ARNHEM

VROUWENLEVEN

Kinderen aankleeden is een kunst op zichzelf

Over één ding zullen alle moeders het wel eens wezen: ze willen gaarne dat haar kinderen er zoo aardig mogelijk uitzien. Maar lang niet alle moeders hebben er slag van haar kleintjes goed aan te kleeden.

Toch is ook deze kunst heusch niet zoo moeilijk aan te leeren. Zooals bij vele andere dingen spelen ook hier liefde voor het werk én oplettendheid een groote rol. Liefde is er natuurlijk wel, maar in vele gevallen brengt die liefde tot overdreven opsmuk en die is, zeker voor kinderen, uit den boeze.

Kinderkleeren behoeven niet duur te wezen. In 'n eenvoudig jurkje van onverschietbaar katoen met afstekend biesje bijvoorbeeld en 'n bijpassend eenvoudig hoedje zal ieder klein meisje er lief uitzien, terwijl een opgedirkt kind 'n onaangename indruk maakt.

Kinderkleeren behoeven niet duur te wezen, zei ik hierboven, maar toch moeten we in het oog

moet er ook bij de kinderkleding harmonie zijn in 't geheel. Een fraai jurkje, een keurige mantel en een mooi hoedje vormen lang niet altijd een goed geheel, kunnen zelfs bij elkaar leelijk wezen. Ook kunnen een jurk of 'n mantel, die op zich zelf heel mooi zijn, ongeschikt wezen voor onze kinderen omdat ze hun iets onwettijks geven.

De veiligste weg bij het kleeden der kinderen is zeker de weg van eenvoud en degelijkheid. Eenvoudige kleding van goed materiaal, dat behoorlijk kan worden gewassen draagt tevens bij tot de levensvreugde van onze kinderen die dan niet op allerlei manieren in hun bewegingen belemmerd worden uit angst voor kleerenbederf.

Naast die eenvoudige kleertjes, die we in den regel onze kinderen laten dragen, moet er nu en dan eens 'n feestjurk wezen. Voor zulk doel beelden we hierbij af 'n paar fraaie Parijsche modellen, speciaal voor kinderen ontworpen. Zooals men ziet, reiken deze jurkjes bijna tot aan de knie. De overdreven korte kinderjurken hebben afgedaan.

Het eerste model, van Fairyland, vertoont een jurkje van opengewerkt wit borduursel — een wijden ingerimpelden rok onder 'n kort strak lijfje. Het kleine schouderkraagje is, evenals het rokje, met smalle ruches afgewerkt en 'n klein rose strikje met laag neerhangende einden geeft 'n frisch kleurentoetsje aan het smettelooze wit.

Het tweede model is van Irmone. Dit allerliefste, geheel aparte jurkje is vervaardigd van wit faille met biesjes van jade-groen en abrikozenkleur, terwijl kleine bloemetjes, in deze beide kleuren geborduurd, 'n driehoek vormen boven 'n iedere „étage". Ook deze kinderjurk heeft 'n kort strak lijfje.

Tot slot nog 'n fleurige gebreide jumper voor 't grootere meisje. Deze jumper is gebreid van witte wol, met haakwerk in alle kleuren van den regenboog voor het kraagje en de mouwtjes. Er wordt 'n witte baret bij gedragen en 'n witte das.

PAULA
DEROSE.



Kinderjurk van witte faille met biesjes en kleine borduursels in jade- en abrikozenkleur.

houden, dat ook voor kinderen goedkoop duurkoop kan blijken. Een mantel, bijv., moet van goede kwaliteit zijn, wil men er plezier aan beleven. Voor schooldracht zijn en blijven de eenvoudige, degelijke jekkers het aardigst en het voordeeligst in het gebruik — en zeer zeker wanneer men 'n groot gezin heeft; dan kan zoo'n jekker van 't eene kind op het andere overgaan, waarbij de meisjes het eene stel knopen en knoopsgaten benutten en de jongens, als zij aan de beurt komen, het andere.

Hoofdzak bij de kinderkleding is zeker wel 'n zorgvuldige oplettendheid. Het effect van het aardigste jurkje wordt bedorven wanneer hier en daar het ondergoed te voorschijn komt of wanneer de kousen slobberen. En evenals bij die der grooten

Kinderjurk van wit borduursel met kleine ruches ter afwerking en een rose strikje van voren.

Gebreide wit wollen jumper met gehaakt kraagje en mouwtjes in alle kleuren van den regenboog. Wit wollen muts en das.



REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplage van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad



Licht
Lucht - Zon
Verlaagde prijzen

BRÜNIG-HASLIBERG

1100 Meter boven zee (BERNER-OBERLAND)

Prosp. door de Verkeersverein te Brünig-Hasliberg

Rust
Herstel
Verlaagde prijzen

BERGÜN 1400 M. **HOTEL KURHAUS**
(Graubünden). Voor den Familiehôtel met prachtig park. Vernieuwde
wind beschut strandbad. Tennisbanen. Pension vanaf Zw. Frs. 11.-

VACANTIE VOOR IEDEREEN
aan het Vierwoudstedenmeer te
HERGISWIL
Prospectussen
door de Kurverein

Breng uw vakantie door te

LAUSANNE- OUCHY

Ideaal vakantie-oord - Centrum
voor uitstapjes - Schitterend strand
Golfterrein - 18 holes
Gerenommeerde Hotels

VACANT

LUGANO bij station. Heerlijk uitzicht aan het meer. Omg. van
palmentuinen. Str. water. Lift. Kamers v.a. fr. 4.
ADLER HOTEL Pens. v.a. fr. 11. Zelfde Dir. Erika Schweizerhof.
Kamers vanaf fr. 3, Pension vanaf fr. 10. Garage

LUZERN **HOTEL DIANA** bij station en boot.
Moderne inrichting. Kamers vanaf fr. 4.
Volledig pens. vanaf fr. 12. J. MÜLLER

REICHENBACH 712 M. boven zee
KIENTAL 1000 M. boven zee
GRIESALP 1500 M. boven zee
ZWITSERLAND
Hotels in alle prijs-
klassen.
Verlaagde prijzen.
Prosp. door het Ver-
kehrsbüro in Kiental.
Het ideale vakantie-oord zonder weerga!

SCANFS Ideaal vakantie-oord. Talrijke
Engadin, 1660 M. woud- en bergtochten. **Ingang**
Half uur van St. Moritz. tot 't Nat. Park. Pension vanaf
fr. 8.50. Prosp. door de Hotels:
Scaletta - Aurora - Sternen of de Verkeersverein

Grand Hotel
SONNENBERG Heerlijke ligging. Schit-
terend panorama op
boven Luzern stad, meer en gebergte.
(Zwitserland) Comfortabel huis. Ver-
laagde prijzen. Volledig
pension vanaf Zw. fr. 8.-. Zorgvuldige bediening

Aambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen
preparaat: **Anusol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Mijn Voeten?
In orde, hoor!



Een golf van welbehagen
in Uw Voeten. Sterke
spieren, pezen en zenuwen

Gloeiende, brandende en doorgelopen voeten,
een kwelling en een marteling. Hoe geheel
anders ziet de wereld er uit na een Trannosan
Voetbad van Prof. Dr. Polland, den vernaarden
geleerde van de Universiteit te Graz.

14 minerale zouten en stoffen van de meest ge-
neeskragtige bronnen zijn in dit voetbad vereenigd.

Uw tanden en handen verzorgt U dagelijks, doe
het ook Uw voeten regelmatig. U gevoelt zich na
een Trannosan Voetbad zoo wonderbaarlijk frisch
en sterk, dat U de wereld wel zoudt willen veroveren.

Wie eenmaal dit voetbad gebruikte, wil voortdurend
de mousseerende weldaad ervan genieten. De kwade,
vergiftige sappen en stoffen, die den bloedsomloop
belemmeren, worden door dit koolzuur en zuur-
stoffhoudende bad aan het lichaam onttrokken.

De jeugdige veerkracht keert terug. U leeft weer.

Koop nog heden een doos voor 6 voetbaden tegen
slechts 45 cents bij Uwen drogist of apotheker.

Trannosan Company - Rotterdam



Fabriek en Kantoren: Verlaatsstraat
52-56. Filialen in: Parijs - Brussel
Berlijn - Londen - Zürich - Innsbruck
Batavia - Singapore - Paramaribo.

Likdoorns: Verwijder deze kwel-
geesten, alsmede eeltplekken door
Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy
van Prof. Dr. Polland. 45 cts. voor
acht likdoorns of eeltplekken, met
garantiebewijs en gratis voetbad.

Voeten, moe van 't staan en gaan
Worden sterk door Trannosan

Een rijkdom van minerale
zouten in tabletvorm

301 b

GRATIS
De Ranja
surprise
BIJ IEDEREN FLACON
Ranja of Rojo
INTERESSANTE PUZZLES,
KRUISWOORDEN, ENZ.
VELE FRAAIE PRIJZEN
N.V. C. POLAK GZ.
GRONINGEN

Doorzitten
Zonnebrand en Stuklopen
van Huid en Voeten
PUROL
verzacht en geneest

Doos 30-60 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten



EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS... WINNEN

OUDE FRENZY

DOOR EDWARD D. DICKINSON

Vóór een der circustenten, opgeslagen aan den buitenkant van het dorp, zat Philippe Rigand, de olifantentemmer; dicht naast hem Yvonne Charoste, de koorddanseres; — samen zaten ze te wenschen dat ze meer geld hadden kunnen sparen. Geen van beiden keek bijster opgewekt, want het was tot dusver een echt pech-seizoen geweest. Regenachtig, — en reeds driemaal was de groote tent door een storm omgewaaid. Bij iedere gelegenheid placht monsieur Herisson zich de haren uit te trekken, te vloeken en te verklaren dat hij een geruïneerd man was, ofschoon ieder wist dat hij reeds lang binnen was. Sommige artisten beweerden dat hij in zijn schik was met zoo'n orkaan, want deze deed hem een excuus aan de hand om de gages te verlagen, wegens slechte zaken. En een verlaagd salaris terug te brengen op het oude peil, vereischte de kracht van Hercules en het geduld van Job. Dus waren beiden bedrukt, — zelfs de anders opgewekte Yvonne. Philippe placht altijd te spreken over de eigen boerderij die zij zouden beginnen; hij deed het, uit gewoonte, ook nu, maar de anders gretig instemmende Yvonne ging er ongewoon scherp tegen in.

„Wat klets je van paarden en koeien en schapen, alsof je ze morgen al zou koopen. Dat deed je verleden jaar, en het jaar daarvóór ook al. En heb je meer geld dan toen? Geen cent. 't Volgend seizoen is natuurlijk weer even slecht; — slechter nog. Let op, nog in geen dertig jaar kunnen we trouwen, — en Yvonne barstte in tranen uit.

Philippe keek ontsteld. Hij had over zijn boerderij gesproken, tot hij er bij wijze van spreken, iedere vlieg in den stal van kende; sterker nog, hij had zich altijd verbeeld dat zij er over dacht als hij — hetgeen waar was — en nu dit! Hij voelde zich beleedigd.

„O best,“ zei hij, „laten we ergens anders over spreken, als je niet met me trouwen wilt. Laten we over het weer spreken, of over je kansen om kennis te maken met een aardigen slager of kruidenier.“ Het zou beslist een ruzie geworden zijn, wanneer nu niet op dat oogenblik een geweldig getier en hulpgeroep uit de dorpsstraat geklonken had. Philippe sprong meteen op en rende in de richting van het geschreeuw, zoo vlug hij kon.

„O, goeie hemel, daar is de oude Frenzy weer losgebroken!“ schreeuwde hij. Het vermoeden dat de olifant was losgebroken, bleek maar al te waar. Zoodra Philippe de dorpsstraat in rende zag hij het. Het halve dorp was daar verzameld; midden in 't tumult zag hij den ouden humeurigen olifant, bezig zijn enormen kop door het raam van een fruitwinkel te werken. Vrouwen gilden, mannen brulden, het hardst van allen de winkelier, die uit het bovenvenster hing.

Wanhopig wrong Philippe zich door de menigte, tot bij den olifant, en schreeuwde boven alles uit:

„Frenzy! Kaffer! Stommeling! Hier! — Frenzy! Hier! Af!“

Het resultaat was goed. De olifant hield op met trompetteren en werkte zich terug. Maar hij was helaas te haastig. De raamkozijnen boden geen voldoende weerstand; toen zijn massieve kop zichtbaar werd zaten zij er als een lijst omheen. „Dat is de laatste stroohalm,“ steunde Philippe. „Wat een onkosten! Wat zal de baas zeggen?“ En hij dreef het nu gekalmeerde dier vóór zich uit, op een afstand gevolgd door de menigte, die hoopte dat er nog iets gebeuren zou. Alleen de fruithandelaar liep mee met een ander doel.

In diep ellendige stemming dreef Philippe den olifant zijn verblijf binnen, legde hem stevig aan kettingen, stak een sigaret op en wachtte op het onvermijdelijk verzoek, direct bij den baas te komen. Dat verzoek kwam maar al te spoedig; schoorvoetend ging hij bij monsieur Herisson binnen, waar zijn ergste verwachtingen nog overtroffen werden. Hij werd overstelpt met een keur-collectie vloeken en verwijten; hij begon zacht te fluiten toen hem een gekwiteerde rekening onder den neus geduwd werd.

„Groote goedheid,“ fluisterde hij. „Je zou zeggen dat iedere appel van goud is geweest.“

„Goud of niet,“ brulde monsieur Herisson, „'t heeft me half geruïneerd! Maar nu is 't uit! Morgen laat ik den ellendeling afmaken. Versta je — afmaken!“

„Maar...., maar....,“ gaapte Philippe, „dat meent u niet. U maakt een grapje.“

Monsieur Herisson schudde van woede. „Een grapje? Grapje? Een grap, met zoo'n rekening in mijn hand? Morgen gaat ie er aan! En wees blij dat ik jou niet ontsla.“

„'t Zijn alleen z'n zenuwen,“ pleitte Philippe wanhopig. „Dat komt door het weer. Ik bezweer u, tegen den zomer is hij zoo mak als een lam.“

„Daar zal hij geen kans voor krijgen,“ zei zijn patroon grimmig. „Morgen, heb ik gezegd. Ik laat hem afmaken. Dan hebben we Rajah nog.“

Een plotseling idee greep den ongelukkigen Philippe. „Ik wil 'm van u koopen!“ riep hij spontaan. „Ik heb drie duizend francs bespaard. Ik zal ze u geven. Dan betaalt u mij per voorstelling.“

De eigenaar keek listig. „Ah,“ zei hij, „dat verandert de zaak natuurlijk. Ga zitten, ga zitten; laat ik een glas wijn inschenken. Dan kunnen we er over praten.“

Welke woorden zoo vreemd klonken uit den mond van monsieur Herisson, dat Philippe nog niet geheel van zijn verbouwereerdheid was gekomen, toen hij een half uur later weer buiten stond met een contract dat hem eigenaar van ouden Frenzy had gemaakt, en dat tevens inhield, dat hij een kleine commissie zou krijgen van iedere voorstelling. Maar hij kwam volkomen bij toen hij Yvonne sprak, die vóór zijn tent op hem wachtte.

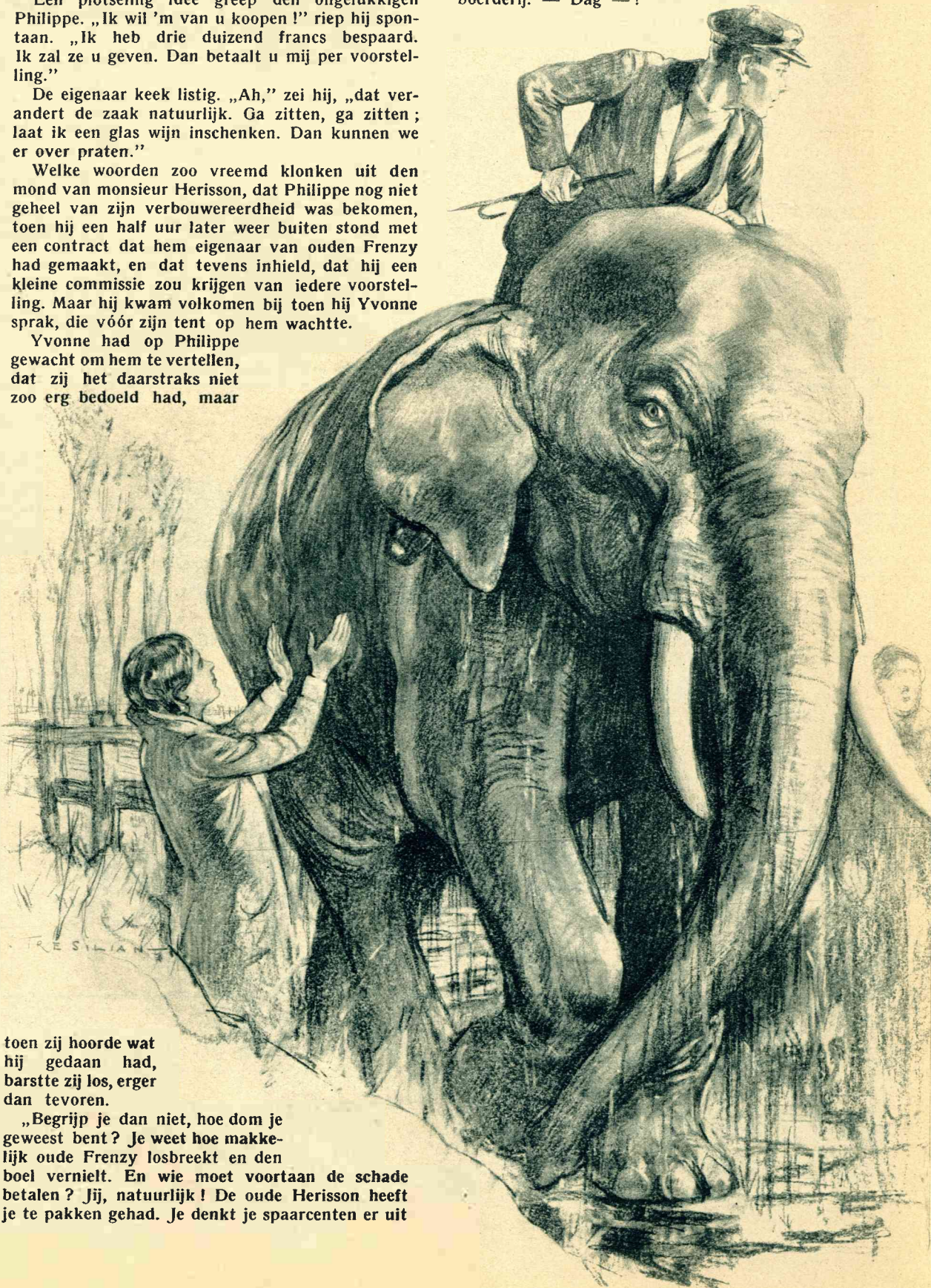
Yvonne had op Philippe gewacht om hem te vertellen, dat zij het daarstraks niet zoo erg bedoeld had, maar

te halen en den olifant over te houden? Je zult zien, dat je op 't einde geld en olifant allebei kwijt raakt.“

Tegen dit argument wist Philippe niets in te brengen; daarom deed hij, wat wellicht het verstandigst was — hij vertelde de waarheid.

„Ja, zie je, Yvonne,“ bekende hij. „Ik deed 't eigenlijk omdat ik de gedachte niet verdragen kon dat die arme Frenzy zou afgemaakt worden.“

Dat was Yvonne feitelijk met hem eens, want zij hield van Philippe en van ouden Frenzy, maar, vrouw zijnde, kon zij dat niet bekennen. In plaats daarvan werd hij vergast op een nieuwen stortvloed van tranen en het verwijt, „dat hij meer hield van zijn olifant dan van haar, en maar zoo gauw mogelijk met dat akelige oude beest moest trouwen“, zoodat Philippe in een meer dan bedrukte stemming naar bed ging. Maar deze sloeg weer om, toen hij een kwartier later geritsel aan het deurkleed van zijn tent hoorde, en op zijn „hallo“ een zachte stem hoorde: „St. Stil. Ik ben 't — Yvonne. Ik kon niet slapen, 'k wou je alleen even vertellen dat ik blij ben dat je ouden Frenzy gekocht hebt. Natuurlijk kon je hem niet laten afmaken, de stakkerd. Hij is lief, en jij ook, en Herisson is een oude schurk. We wachten met trouwen maar op een beteren tijd hē, en dan trekken we in onze boerderij. — Dag —!“



toen zij hoorde wat hij gedaan had, barstte zij los, erger dan tevoren.

„Begrijp je dan niet, hoe dom je geweest bent? Je weet hoe makkelijk oude Frenzy losbreekt en den boel vernielt. En wie moet voortaan de schade betalen? Jij, natuurlijk! De oude Herisson heeft je te pakken gehad. Je denkt je spaarcenten er uit

Vóór de verbouwereerde en opgeluchte Philippe naar buiten kon komen, was Yvonne alweer weggeslopen. Hij moest vier sigaretten rooken vóór hij zich weer in staat voelde opnieuw te gaan liggen.

Den volgenden morgen werd het kamp al vroeg opgebroken. Dien avond begon de kermis in Varenton; zonder „Herisson's reuzencircus” zou deze niet compleet zijn. Monsieur Herisson had dan ook een contract gesloten met den burgemeester van Varenton, dat hij dien zelfden avond nog de eerste voorstelling zou geven. Het was dus zaak voort te maken, want het niet nakomen van het contract beteekende niet alleen het verlies van een recette, maar ook het betalen van een schadevergoeding aan de gemeente Varenton. Geen wonder dus, dat monsieur Herisson al dadelijk begon met vioeken en razen en op spoed aan te dringen, want de afstand naar Varenton was groot. Toch waren de anderen opgewekt: voor het eerst sedert weken scheen de zon; als het weer nu goed wilde blijven, konden de ontvangsten in Varenton nog puik worden.

Philippe had gaarne in denzelfden wagen gereiden als Yvonne, maar zij wilde er niet van hooren. „Neen, lieve jongen,” zei ze beslist, „van nu af mogen we geen risico meer loopen. Blijf nu voortdurend bij ouden Frenzy. Wie weet wat hij in zijn kop haalt, als jij hem niet leidt.”

Dus nam Philippe plaats op den kop van zijn eigendom om een eventueele zucht tot vernielen direct te kunnen bedwingen. De eenige die zich nu druk maakte was monsieur Herisson. Hij galoppeerde op en neer langs den stoet, steeds aansporend tot meer spoed, onophoudelijk bezwerend dat hij geruïneerd zou zijn, als ze niet op tijd in Varenton arriveerden.

Op een gegeven moment werd dit laatste werkelijk twijfelachtig. De kop van den stoet bleef staan voor een kleine houten brug over een smal, maar door de regens der laatste weken sterk gezwollen riviertje. Woedend kwam monsieur Herisson aangeloppeeren.

„Wat is dat?” brulde hij. „Ga door! Willen jullie een bedelaar van me maken?”

„Kan niet, monsieur,” antwoordde een temmer. „Die brug hier is rot. Let op, ze zwaait bijna heen en weer. Ze kan elk oogenblik weggespoeld worden.”

„Nonsens!” riep de directeur, heel goed wetend dat

het geen onzin was; „ik zal je laten zien dat de brug veilig is” — en hij dreef zijn paard een paar passen de brug op.

Dat was voldoende. Hij voelde de brug zwaaien, oogenblikkelijk trok hij zijn paard terug.

„Sta daar niet te gapen,” tierde hij. „We moeten een andere brug zoeken, dat is alles!”

„De naaste brug,” antwoordde de temmer, „is tien mijl stroomafwaarts; om er te komen moeten we zoowat den heelen weg terug, dien we gekomen zijn.”

Monsieur Herisson werd lijkbleek. „Dat gaat niet meer. We komen te laat. 't Is al middag. We moeten iets bedenken.” — Op dat moment viel zijn oog op Philippe, aan het einde van de karavaan. Hij riep hem: „Philippe Rigand, kom hier, direct!” — Hij had al een plan.

Nadat hij het Philippe uiteengezet had, keek deze bedenkelijk.

„Zeker monsieur,” stemde hij toe; „een olifant is sterk genoeg om die brug op te houden, terwijl de wagens er over gaan, maar of het dier in dat sterk stroomende water wil blijven staan, is een tweede kwestie. Een olifant is een zenuwachtig dier en niet gewend aan water...”

„Dank je voor de les in dierkunde,” raasde de directeur, opnieuw purper. „Stop dat geklets en doe wat ik je zeg.”

Philippe holde terug en wilde juist ouden Frenzy losmaken, toen Yvonne bij hem kwam staan.

„Ben je mal?” gaf zij te kennen. „Je neemt toch zeker ouden Frenzy niet? Die is van jou. Neem den anderen, Rajah, die is van Herisson.”

„Je hebt gelijk,” stemde Philippe toe, en heesch zich tegen Rajah op. Met moeite dreef hij hem in het riviertje. Maar het toeval wilde dat 'n losgeslagen tak tegen zijn

slurf dreef, met zoo'n kracht, dat het geschrokken dier weer terugging. Halsstarrig weigerde hij opnieuw het water in te gaan; — Rajah had voorgoed afgerekend met rivieren. Monsieur Herisson kwam aangeloppeeren met een lading vloeken.

„Maak toch voort! Verpruts geen tijd! Neem dan den anderen olifant.”

Philippe vatte plotseling moed. Van af de hoogte van Rajah's kop keek hij neer op zijn patroon.

„Neen,” zei hij. „ouden Frenzy neem ik niet. Die is van mij.”

„Bravo,” fluisterde een stem, diep naast hem aan den anderen kant; „bravo! zoo moet je 'em aanpakken.” Neerziend zag hij Yvonne, bevend van opgewondenheid.

Het gezicht van monsieur Herisson werd weer wit.

„Wat.... wat....?” stootte hij uit.

„Misschien,” zei Philippe beleefd, „wilt u mijn olifant wel terug koopen?”

Monsieur Herisson keek den kring rond; vergeefs pijnigde hij zijn hersens om een andere oplossing te vinden. Hij zat er in, maar hij zou het Philippe later betaald zetten.

„Goed,” mompelde hij, „je kunt je drie duizend francs terug krijgen.”

„Pardon monsieur,” zei Philippe, aangevuurd door de fluisterende stem diep naast hem.

„Gisteren was oude Frenzy niets waard; ik betaalde drie duizend francs om zijn leven te redden. Nu koopt u 'n uiterst belangrijk dier, dat u veel geld zal besparen. Daarom is hij nu tien duizend francs waard.”

Een oogenblik bestond de gerechte vrees dat de directeur een beroerte zou krijgen. Maar het einde was dat hij moest toegeven.

„Maar als oude Frenzy nu een even groote lafaard blijkt als Rajah,” kraakte zijn overslaande stem.

„Kijk eens hier, monsieur,” zei Rigand. „Ik wil eerlijk blijven. We zullen de transactie schriftelijk opmaken. Wanneer oude Frenzy het water ingaat en de brug ophoudt tot alles er over is, betaalt u mij tien duizend francs, terwijl u hem aan een diertuin moet verkoopen als hij weer wild wordt. Dát zijn de voorwaarden.” Hij wachtte; Yvonne kneep hem van opwinding in de beenen; monsieur Herisson huilde echter tranen. Echter, hij gaf toe. „Maar je hebt meteen je ontslag,” voegde hij er bij. „Hindert niet,” zei Philippe, Rajah wegleidend om ouden Frenzy te halen.

In zijn volle lengte op den rug van zijn olifant liggend, bij den schouder, die het gewicht der brug torste, riep Philippe aanmoedigende woorden in de ooren van ouden Frenzy. Het dappere dier trilde op zijn pooten, terwijl het de kracht van het water weerstond en de brug droeg, waarover haastig de wagens rolden. Zijn kleine oogen rolden ontsteld, terwijl drijvende takken zijn flanken sloegen, maar het hield stand.

„Braaf, Frenzy; braaf! Nog twee minuten.... nog één minuut, nog heel even!”

Monsieur Herisson volgde achter den laatsten wagen, tien jaar ouder geworden in tien minuten.

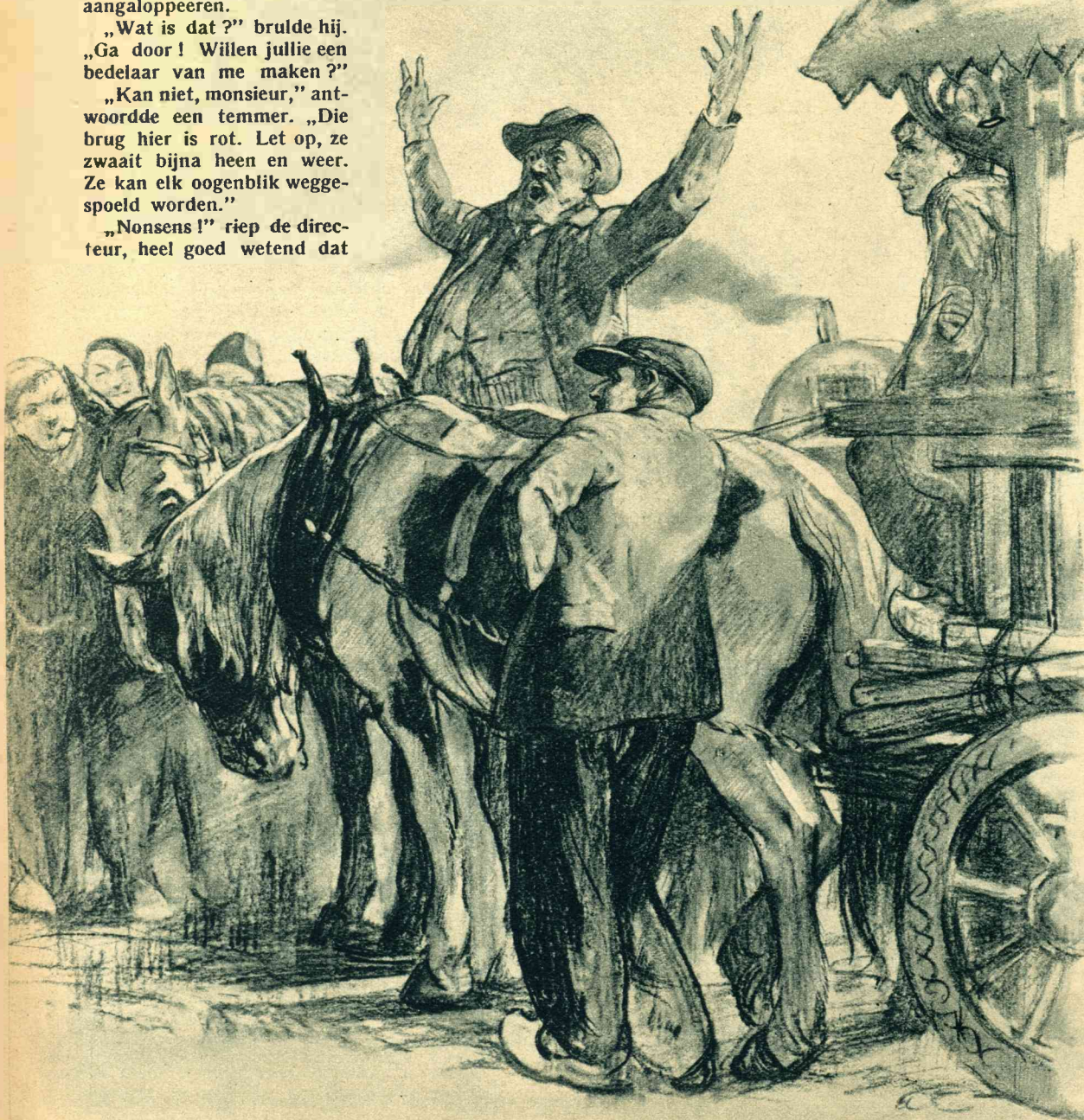
„Klaar!” riep Yvonne, dansend van vreugde, van af den oever; „klaar!” en Philippe dreef ouden Frenzy, die luid trompetterde, uit het water en tegen den kant op. Het ging zoo vlug dat Philippe van zijn rug gleed en in den stroom viel. Monsieur Herisson zou hem ongetwijfeld hebben laten verdrinken, maar de anderen trokken hem er uit.

Vóór een der circustenten, opgeslagen aan den buitenkant van het stadje, zat Philippe Rigand, de olifantentemmer; dicht naast hem Yvonne Charoste, de koorddanseres. Ze luisterde naar hem. Hij kon haar maar met één hand vasthouden; met de andere streefde hij een bundel bankbiljetten in zijn borstzak.

„Ik dacht wel,” zei hij, „dat ik een fortuin kocht toen ik ouden Frenzy overnam. We hebben nu de eerste termijnen van onze boerderij.”

„Juist lieveling, dat heb ik ook al direct gedacht,” verklaarde Yvonne ernstig, en zij gaf hem een kus.

Monsieur Herisson huilde echter tranen — van woede..





Ongeveer 170 deelnemers gaven acte de présence bij den 45 K.M. afstandsmarsch van E. M. M. De groep van E.M.M. vertrekt het eerst.



De afstandsmarsch van E.M.M. Hierboven de groep der gymnastiekvereniging „Achilles,” welke den 1er prijs kreeg voor de fraaiste groep.

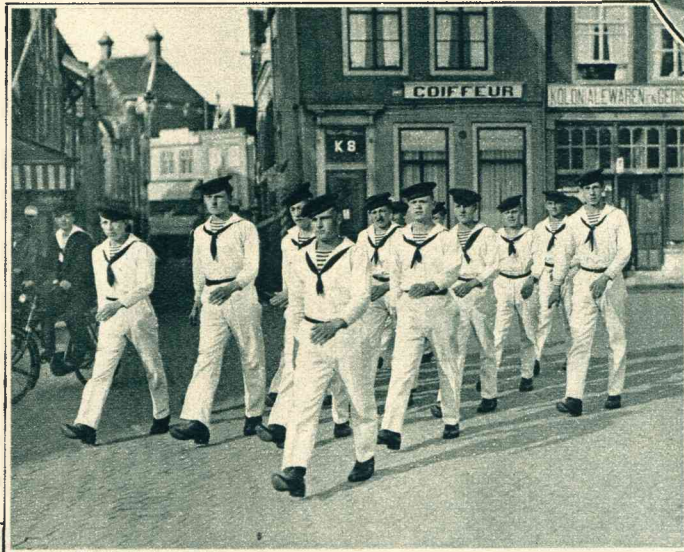
ZEEUWSCHE SPORT

Voor de tweede maal hield de atletiek-ver. E. M. M. te Middelburg een afstandsmarsch.

Deze marsch over 'n afstand van 45 K. M. is voor de organiseerende vereniging wel 'n succes geworden. Niet minder dan ruim 170 deelnemers verschenen aan den start, hetzij in groepen, hetzij als persoonlijke deelnemers. Was de tocht vorig jaar provinciaal, thans was deze nationaal en hadden ook wandelaars van buiten de provincie gelegenheid deel te nemen. Gezien de hooge kosten en de moeilijke verbinding met Zeeland was de deelname van buiten Zeeland niet groot. Twee leden van de Rotterdamsche Wandelsport-vereniging, twee dames van de Haagsche Wandelsport-vereniging, twee heeren van Sparta uit Bergen op Zoom, een vijftal van de Delftsche Wandelsport-vereniging en de heer Ahlrichs, Secretaris van de Wandelsport-afdeeling van de K. N. A. U. waren de niet-Zeeuwen die deelnamen. Wij twijfelen er niet aan of een volgende keer zullen meerdere deelnemers van buiten de provincie van de partij zijn, dank zij de propaganda, welke deze deelnemers voor deelname aan de Zeeuwsche afstandsmarschen zullen maken. Wij hebben met verschillende van deze wandelaars gesproken en zij waren eenparig in hun oordeel over dezen marsch. Zij waren allen opgetogen, enthousiast over de wijze van organisatie, de ontvangst en het gekozen

goeden geest, die onder alle deelnemers heerschte. Er was een jury, die te beoordeelen had, welke groep als het mooiste geheel moest worden beschouwd. Daarbij moest rekening gehouden worden met het tenue, den marschvorm, tempo, enz.

Deze commissie had lang geen gemakkelijke taak, daar verschillende groepen den geheelen weg keurig gemarcheerd hebben. Wij konden althans



De Marine Sportclub uit Vlissingen, welke op den 45 K.M. afstandsmarsch den tweeden prijs verwierf.

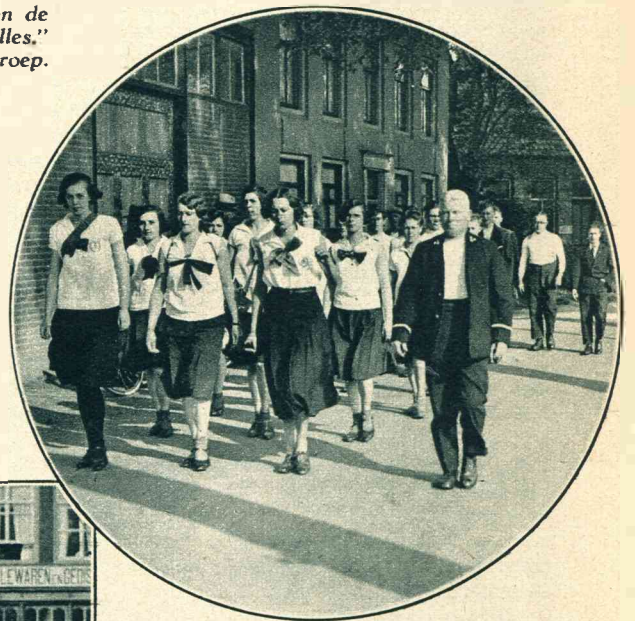


Onze Zeeuwsche voetbalclubs. De Sassche Boys van Sas van Gent, welke ploeg tijdens het afgelopen seizoen voor het eerst in de 3e kl. van den K.N.V.B. uitkwam. De Boys leverden in hun afdeeling verdienstelijk werk.

parcours, dat inderdaad ook wel al het schoons, dat Walcheren kan bieden, in zich sloot. Wanneer wij de route even nagaan en zien, dat van Middelburg over Koudekerke, Biggekerke, Valkenisse, Westkapelle naar Domburg werd gewandeld en vandaar door een deel van de bosschen naar Vrouwenpolder, verder over Veere naar Middelburg, dan gelooven wij, dat „E. M. M.” voor wat natuurschoon en afwisseling betreft geen betere route had kunnen kiezen. De eenige moeilijkheid was de slechte toestand der wegen op sommige plaatsen, doch dit is iets waar de organisatoren van den marsch geen schuld aan hebben.

Wij hebben den deelnemers, die onder bijzonder goede weersomstandigheden den tocht konden volbrengen, van begin- tot eindpunt gevolgd en daarbij bewonderd hun uithoudingsvermogen en den

niet veel verschil merken en het zullen kleinigheden geweest zijn, welke tenslotte den doorslag hebben moeten geven. Tenslotte bleek, dat de ploeg van de organiseerende vereniging den eersten prijs behaald had. Dit is een gelukwensch aan het adres van deze keurige ploeg onder leiding van haar „kwieken” aanvoerder waard. Een keurig staaltje van sportiviteit leverde deze ploeg, door spontaan haar prijs aan de opvolgers, de Achilles-ploeg, af te staan. Als tweeden-prijs-winnaars kwamen nu de „Jantjes.” Het kwam ons voor, dat deze ploeg van begin tot het eind een zeer goed figuur heeft gemaakt en dezen prijs alleszins verdient. Van de persoonlijke deelnemers, althans van de deelnemers buiten ploegverband, is ons het tweetal Rotterdammers het meest opgevallen. Deze heeren hebben echt wat men kan noemen den afstand



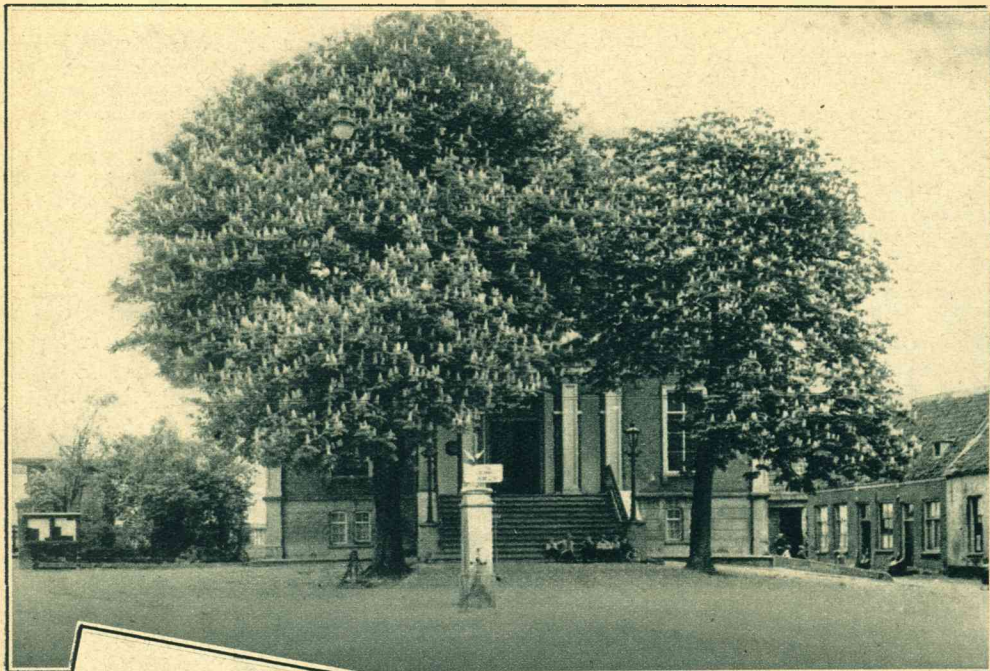
De afstandsmarsch van E. M. M. Voor het grootste aantal deelnemers kwam de prijs aan de V. T. V., welke groep wij hierboven aan den wandel zien.

„wandeland” afgelegd. De bedoeling van deze tochten is de „wandelsport” te bevorderen en te propageeren. Dit doel zal niet bereikt worden, zoolang er nog steeds deelnemers zijn, die jagen en jakkeren, om toch maar als één van de eersten binnen te komen. Daarom was het goed gezien de bepaling te maken, dat het „E. M. M.”-peleton niet gepasseerd mocht worden. Dit had tot gevolg, dat het wedstrijd karakter voor een groot deel, zij 't niet heelmaal, was verdwenen. Slechts zes van het groot aantal deelnemers moesten opgeven.

Het is voor de wandelsport in het algemeen een succesvolle dag geweest en wij hopen, dat deze tocht aanleiding moge zijn tot een sterke uitbreiding van 't aantal beoefenaren van dezen tak van sport in Zeeland. Aan „E. M. M.” komt de eer toe van het initiatief van dergelijke tochten en ook met dezen tocht heeft de Middelburgsche vereniging weer eengoed en belangrijk werk gedaan in het belang van de wandelsport.



De voetbalclub C. V. V. te Colijnsplaat, wist de zwaluwen uit Middelburg met 4—3 in den bekerwedstijd te verslaan



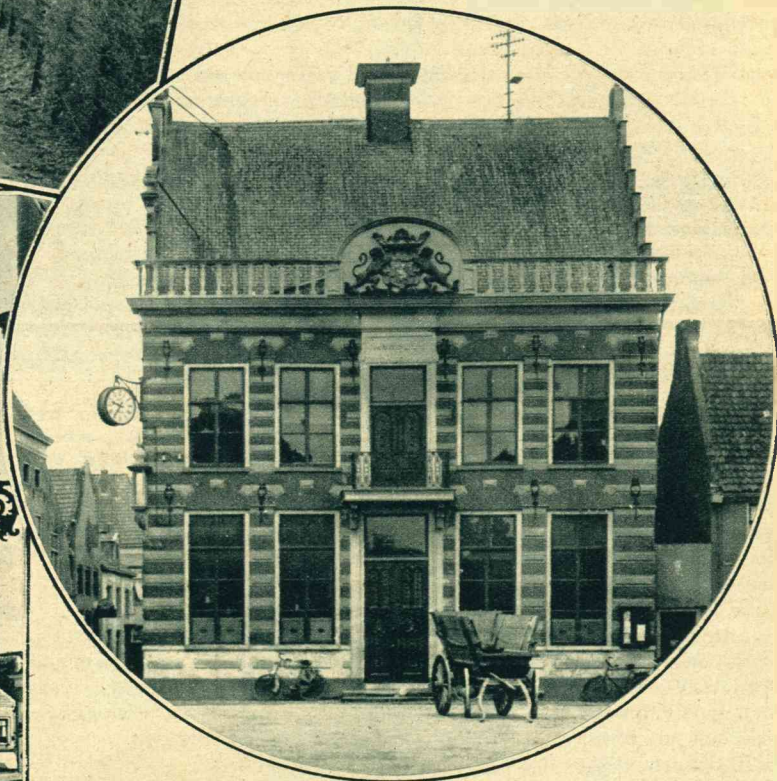
Als de kastanjes bloeien heeft het gemeentehuis van Huizen (Gld.) een prachtige en kosteloze versiering, waarachter de zetel der vroedschap dan voor een groot deel schuil gaat.

Tusschen Almelo en Nijverdal ligt Wierden, en dit is het gemeentehuis (rechts) van dit dorp.



Wit, landelijk en vriendelijk is het gebouw, waar het gemeentebestuur van het Overijselsche Raalte is gevestigd.

WAAR DE VROEDSCHAP ZETELT



Op de Markt domineert het gebouw, vanwaar Harderwijk wordt bestuurd. Het Stadhuis, waarvan o.a. het kostbare goudleeren behang in de Raadzaal bekend is, werd het laatst in 1837 verbouwd.

Het gemeentehuis van Hattem, het prachtige oude plaatsje dat sommigen mooier vinden dan Napels, zoodat zij zeggen: „Eerst Hattem zien en dan sterven”, inplaats van „Eerst Napels zien en dan sterven.”

Bie ons op 't durp

„D'r is een vint 'ier ewist, 't was om 'oe te doene,” zee de vrouwe, toen 'k van voormiddag tuuskwam.

„Zò, wat was dat er voe eene?” vroeg ik.
„E, 't was een vremden, zò'n vint mie een baerd, afijn, 'um dee toch zò aordig, ik was ik t'r een bitje benauwd van en toen kwam Kees (da's de knecht) en die 'ei 't spul mie z'n of edae.”

Ik nae Kees, mae die was an 't blokken op de stee, dus toen kon 'k wachte.

Eindelieng kwam t'n dan en 'm zee: „Baes, noe è 'k toch zò'n aordigen bie m'n g'ad, afyn, ' is vreed dà 't bar is.”

„Wat was dat er dan voe eene?” vroeg ik wee.
„Ja 'oor,” zee Kees, „dat weet ik noe nie zò net, mae 'ie zou in den achtermiddag vrommekomme.”

En jewel, om een uur of vuve kwam t'n dan.

Ik zegge: „Wel meneer, wat is t'r van je verlangen?”

„Kan 'k je is gesproke è,” zee 'um.

„Dà kan,” zee ik, en wulder in 'uus.

„Ja,” zee t'n, „k zà d'r mae trek mee voe den dag komme, ik bin dokter van der Heu uut stad, en 'k mos j'is wà vraege.”

„Zò, zò, ik kenne je toch nie,” zee ik.

„Ja,” zee 'um, „ik bin van de volleklore.”

„Van wat zei je?”

„E, van de volleklore, van de vereenegieng die alder'ande diengen opspoort over de menschen in den ouwen tied.”

„A, ja,” riep ik, wan toen begreep ik 'et, „jie bin van die vereenegieng, wae ze m'n à zò vee van verteld è. Julder doe ok an de tale, an dialekt, zà'k mae zegge.”

„Sjuust,” zee t'n, „jie bin wè op de 'oogte, dat 'oor ik wè”

„Wou 't nie,” zee ik. „En 'k wete d'r nog à een bitje van ok.”

„Zò, zò,” zee 'um wee, „en zou jie mie ons mee wille werke? A'k 'et wel è, dan schrief je toch in de krante ok?”

„Net,” zee ik, „mae dà's mae boerewerk.”

„Nou, nou, ik leze 't altied,” zee 'm, „en weet je wat je is mos doe? Je mos je ver'aelties is an prises Juliana stiere.”

„Bi je noe glad!” riep ik! „Nee, à 'k die wà stiere wil, is ze beter mie een paer 'aenen voe de pot. Nee, nee, gin diengen an. Kà je begriepe.”

„Ja, mae je mò nie kwaed worre,” zee 'um, „maar zou jie noe met ons kunne werke?”

„Vrentig wè,” zee ik, „ik begriepe ik je bedoelinge 'eel goed. D'r is 'ier bevobbeld 'n vint, die zeit altied tegen iedereen: goeiendag saemen. En as ik t'n noe is stikalleene tegenkomme, dan zei t'n ok: goeien dag, Van 't Hof, saemen. Zukke diengen bedoel je toch?”

„Ja, ja,” zee 'um, „dà's heel aardig.”

„En dan is t'r 'ier nog een ambachtsman, die 'ei ok zò ies over z'n. Je weet zeker dat 'uus van de dames Gienkelienk wè te staen?”

„Nee, dat weet ik nie,” zee 'um.

„E noe, mae, dà gree nie ok,” zee ik. „Dà bin rieke daemes en à dien ambachtsman d'r verbielkomt, slaet t'n altied z'n pette tot op de grond.

En noe liep ik is mie z'n een keer, en toen dee 'n dat wee. Wà mieter, Arjaen,” zee ik, „je ziet toch wè, dat de luken dich bin?”

„O, ja,” zee t'n, „mae je kan toch mae nooit wete, weet je.”

Afyn m'n bin dan overeen'ekomme, da'k al die diengen op zà schrieve. En ik begin d'r noe mae trek meè, dus de groetenisse.

PIER VAN 'T HOF.



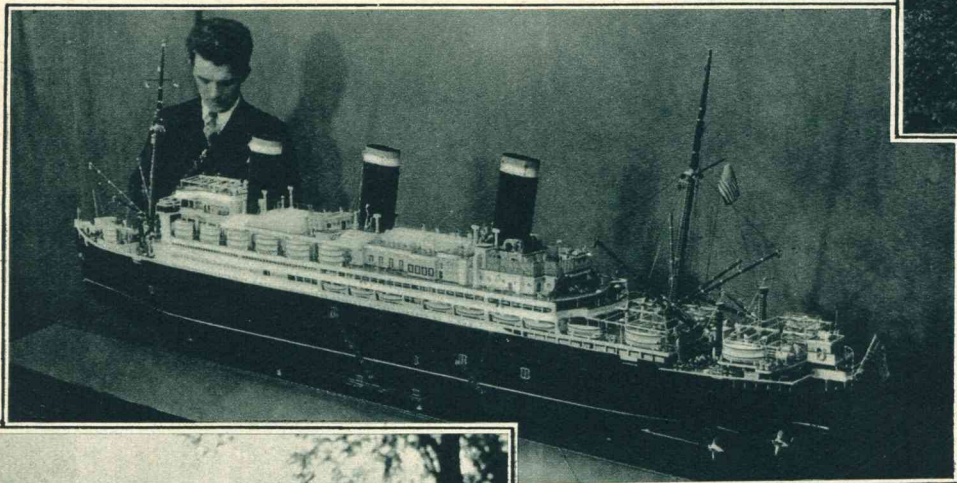
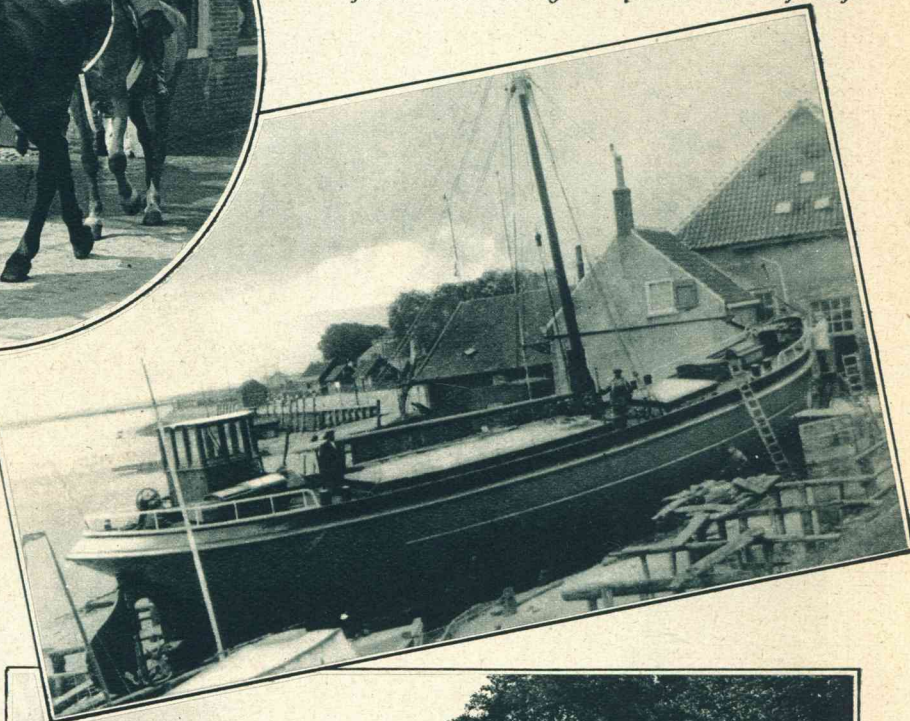
De heer Urchard, pikeur van de stadsrijschool te Middelburg, vierde onlangs zijn 40-jarig jubileum, bij welke gelegenheid hem de eere-medaille in zilver van de orde van Oranje Nassau werd verleend. De heer Urchard (achteraan) bij het uitrijden van de rijschool.

De bekende scheepswerf te Tholen, waar vooral vele plezierjachten voor binnen- en buitenland werden gebouwd, viert binnenkort haar zestig-jarig jubilé onder leiding der familie Van Duijvendijk.



De heer F. Lootens, gemeente-veldwachter te Philippine, vierde op 27 Mei zijn zilveren jubileum als politiemann.

Zomer langs de Zeeuwsche wegen. De schapen trekken naar den dijk.



Een kranig werk. De heer Th. Vermijeren, vroeger woonachtig te Middelburg, heeft in 5 jaar in zijn vrijen tijd een model vervaardigd van den Amerikaanschen mailstoomer de „Leviathan”, welk werk getuigt van taai geduld en van benijdenswaardige technische vaardigheid.

De edelachtbare heer Truyman, burgemeester van Boschkapelle, vierde zijn 25-jarig ambtsjubileum. Bij de feestvergadering van den raad maakten we deze foto.

Een ander stuk werk, dat van veel geduld en kunde van den maker getuigt, zagen we dezer dagen onder Serooskerke, waar langs den weg werd tentoongesteld een getrouwe nabootsing van de kathedraal van Ulm. — Het model wordt door den gene, die 't vervaardigde, op de fiets rondgereden.



Bruiloft op Walcheren. In lange rijen trekken dan de Walchersche wagentjes met de gasten langs de schoone landerijen. De stoet passeert Oostkapelle.



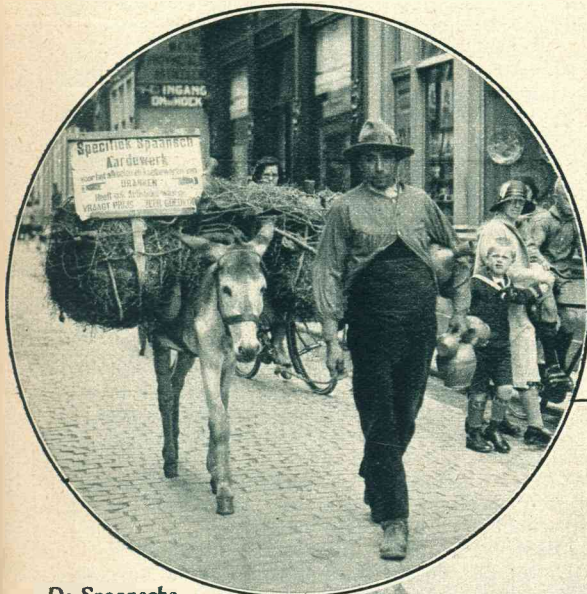


Een gezellig zitje in het Bellamypark te Vlissingen.

ZEEUWSCH NIEUWS

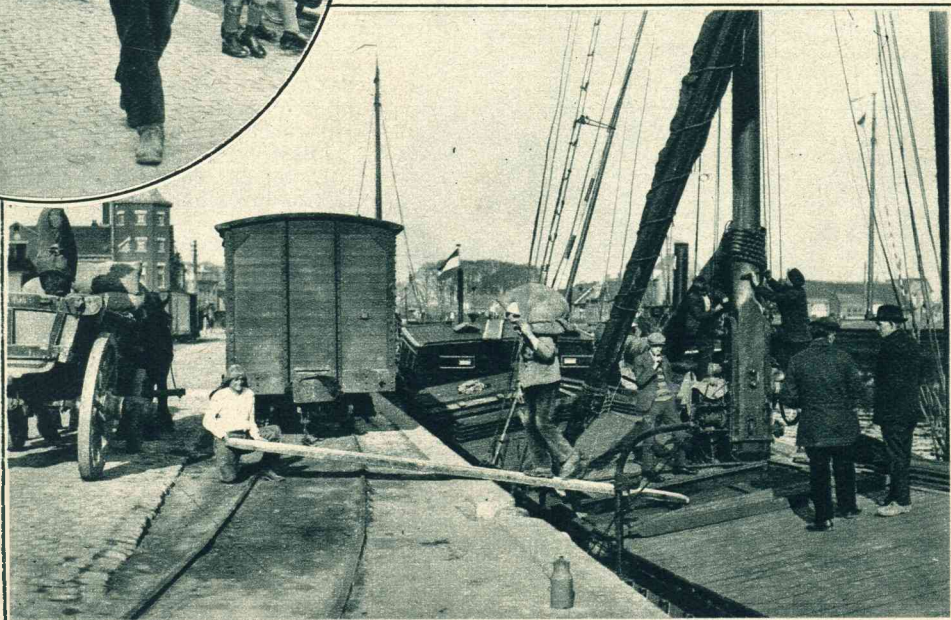


Hoe een hond mee kan passagieren. Een rijk zitje in de auto.



De Spaanse kooplieden met hun met kruiken beladen ezels zijn er weer en trekken op nieuw de aandacht in onze provincie.

Een druk oogenblikje langs de kade te Terneuzen.



De mooie plekjes onder Domburg trekken geleidelijk weer meer bezoek, nu de boomen en plantsoenen den zomerschen tooi aannemen.

En ook het Domburgsche strand gaat zoetjes aan uit zijn winterslaap verrijzen, nu de kleuters er zich al komen vermaken.



Vanaf een meer vulgaire, maar toch goed verzorgde plaats achter op de fiets kan het trouwe huisdier ook genieten van het natuurschoon.



Zeeuwsche Omroep

Hallo, hallo! Hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Wissekerke, dat op het gehucht Geersdijk een melkoorlog is uitgebroken, met het gevolg, dat de prijs dadelijk tot vier cent per liter daalde.

„Melk is goed voor elk,” zelfs wanneer zij oorlog voert!

Te Hansweert is aangekomen het motorschip Noordfriesland, om een lading aardappelen in te nemen voor Engeland. Hansweert is hiermede, zoo jubelt althans onze berichtgever, tot zeehaven gepromoveerd.

Op de zee en de haven na, zeker!

Men seint ons uit Goes, dat het crisis-comité de wanhoop nabij is, omdat het reeds dagenlang op zwart zaad zit.

Optimisten beweren, dat het comité nu pas zijn naam waardig is.

Een zich noemend „waarachtig Middelburger”, die met het lot van de noodlijdende stoomtram „Walcheren” begaan is, zag gaarne dat wij alle goede Zeeuwsche boeren opwekten om hun melk, boter en eieren uitsluitend met de tram te laten vervoeren.

De waarachtige Middelburger denkt zeker, dat ook een verzwaakte stoomtram met versterkende middelen op de been gehouden kan worden.

De gemeenteraad van Sluis heeft aan den fitter der gasfabriek, van 22 Mei tot 1 September, ontheffing verleend van de verplichting om de gaslantaarns aan te steken.

Het praatje gaat, dat de man in dien tusschentijd de vele gaatjes in de kousjes moet stoppen.

Men telegrafeert ons uit Hansweert, dat aldaar een ingezetene door den A.N.W.B. Toeristenbond tot „waterconsul” benoemd is. Wij hadden nog nooit van zulk een heerschap gehoord; bepaald familie van den Nederland-schen regenmaker. Stoffige wegen zullen nu om en bij Hansweert wel niet meer voorkomen!

Een inwoner van Terneuzen toog dezer dagen naar Gent, lette daar niet op het stedenschoon, maar stal in een herberg een briefje van tien, welk waardepapier hij, na zijn arrestatie, ten politiebureau opat, om het bewijsstuk van zijn misdaad te vernietigen. De Belgische justitie staat thans voor 'n groote moeilijkheid. Als langvinger is de arrestant niet safe, maar als levende brandkast weer wel!

Onze correspondent te Vlissingen schreef ons, dat de beheerder van het vliegterrein van de K.L.M. een „lig”-penning ontvangen heeft. Wij hopen, dat de K.L.M. vlug tot het uitreiken van loop- en zitpenningen overgaat, daar heeft men over dag tenminste iets aan.

Tot de volgende week, dames en heeren!

De Kasteelvrouw

Het is ons een groot genoegen de verschijning van een nieuwe Garvice in onze premieboekenserie te kunnen aankondigen, daarbij voldoende aan de talrijke aanvragen uit onzen lezerskring om van dezen zoo graag gelezen schrijver wederom een roman te publiceeren. Gedachtig aan het „Goede wijn behoeft geen krans”, willen wij van dit schitterend boek niets meer vertellen; slechts uit het begin laten wij hier de ontmoeting volgen tusschen de twee personen die in dezen meesleependen liefdesroman de hoofdrol vervullen.

Langzaam dwaalde Claire tusschen de bloembedden, hier en daar een bloem plukkend, met de bedoeling een ruiker te maken voor haar gast mevrouw Lexton, die, naar zij wist, dol op bloemen was. Zonder een bepaald plan wandelde zij eindelijk met een bouquet bloemen in den arm het park door in de richting van het bosch, dat zich tot aan het park uitstrekte. De koelte, die haar van onder de boomen tegemoet kwam, verleide haar het bosch te betreden en zij verdween in den schemer van het dicht gebladerte. Iets verder, op een uitstekende hoogte, bevond zich een priëltje, waar zij wat wilde rusten. Nauwelijks was zij daar eenig minuten gezeten, toen zij voetstappen hoorde op het pad, dat zich beneden langs het heuveltje slingerde en in de richting van het landhuis leidde. Claire bukte zich en herkende onmiddellijk den man, die het pad langs liep. Het was Mordaunt Sapley.

Toen hij vlak bij het priël was, stond hij stil, keek even om zich heen en floot toen. En op dat oogenblik ontdekte Claire een kleinen foxterrier, die tusschen het geboomte speelde. Hij riep het hondje een paar malen en slaakte toen een verwensching. Eindelijk, nadat hij nogmaals gefloten had, kwam het beestje aandrentelen en kroop, toen het de dreigende houding van zijn meester gewaar werd, met den buik over den grond. Mordaunt nam het bij zijn huid op en sloeg er onbarmhartig met zijn rijzweep op los. Het arme dier jankte hartverscheurend en Claire, ziedend van verontwaardiging, sprong overeind en liep het priël uit met de bedoeling naar beneden te rennen om het dier te hulp te snellen, toen er plotseling aan de overzijde van den weg iemand tusschen het geboomte te voorschijn trad; met één ruk bemeesterde hij én zweep én hond, waarop hij Mordaunt een duw gaf, zoodat hij met zijn rug tegen een der boomën terechtkwam.

Als vastgenageld bleef Claire bij den ingang van het priël staan, terwijl er een rilling van echt vrouwelijke voldoening door haar lichaam ging. De man, die daar zoo eensklaps tusschen het geboomte was komen opdagen, was iemand van geduchte, krachtige afmetingen, een imposante figuur. Met één oogopslag had Claire reeds gezien, dat zijn schoenen geheel en al met stof waren bedekt. De zoo onverwacht te voorschijn gekomene liefkoosde het hondje even en zette het daarna op den grond. Toen boog hij de zweep van Mordaunt zoodanig, dat zij in tweeën brak en slingerde haar voor de voeten van den geweldenaar.

„Ik zou je in overweging geven geen andere te koopen,” zei hij, „tot je geleerd hebt, hoe ze te gebruiken, of liever, niet te gebruiken.”

Zijn stem was schijnbaar volmaakt kalm, hoewel zijn oogen nog onheilspellend flikkerden en zijn lippen beefden. Mordaunt raapte zijn hoed op en keek hem aan.

„Je bent een onbeschaamde vlegel!” siste hij den ander toe. „Wat doe je hier? Je bent op verboden terrein!”

„Dat kan wel zijn,” antwoordde deze, „maar ik behoud me ten allen tijde het recht voor, een weerlozen hond te beschermen, waar ik dien ook mocht aantreffen. En ik behoud mij eveneens het recht voor, elken lafaard, die zijn handen naar een weerloos beest durft uit te steken, te geven wat hem toekomt.”

De laatste woorden troffen doel, zooals zulks met ware woorden altijd het geval is, en Mordaunt die in zijn drift alle voorzichtigheid uit het oog verloor, sprong met uitgestrekte vuist op zijn tegenstander toe. Deze wachtte den aanval af, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, toen bukte hij zich eensklaps bliksemsnel naar voren en voor hij wist, wat er eigenlijk gebeurde, voelde Mordaunt zich van de aarde opgeheven en lag hij op zijn rug wezenloos naar de takken der boomen te te staren, die zich boven zijn hoofd welfden. Hij scheen inderdaad een oogenblik bewusteloos en nadat zijn tegenstander hem enkele oogenblikken had gadeslagen, raakte hij hem eindelijk met zijn voet aan.

„Vooruit, sta op!” zei hij rustig. „Als je weereens je knuisten naar een man uitsteekt, denk er dan om, dat je je wat beter met je linkerhand be-

schermt. Man, ik had je dwars door dien boom heen kunnen slaan, in plaats van je daar netjes op je rug uit te strekken. En nu overleed, en vlug wat! Hier is je hoed,” vervolgde hij, terwijl hij er een trap tegen gaf.

Mordaunt kwam moeizaam overeind en scheen vrij onvast op zijn beenen te staan. Half versuft staarde hij zijn tegenstander aan.

„Daar zul je voor moeten. Je naam en je adres! Je hebt me aangerand!”

„Daar heb je gelijk in,” antwoordde de vreemde jonge man. „Wij hebben beiden een brutalen aanslag gepleegd op — een weerloos dier.” Hij lachte. „Maar als je graag mijn naam wilt hebben, dien kun je met het grootste plezier van de wereld krijgen. Ik heet Gerald Ward en ik woon in het dorp daarginds, waar je me met je aanklacht kunt bereiken en vervolgens zoo dikwijls als je maar wilt.”

Mordaunt zocht naar zijn zakboekje en haalde eindelijk met veel vertoon van kalmte een potlood te voorschijn. Maar toen hij den naam van zijn tegenstander wilde opschrijven, ontviel het potlood aan zijn bevende vingers. De vreemdeling raapte het met een medelijdend lachje op en reikte het hem over. Mordaunt rukte het hem uit de vingers en snauwde hem toe:

„Hoe spel je dat?”

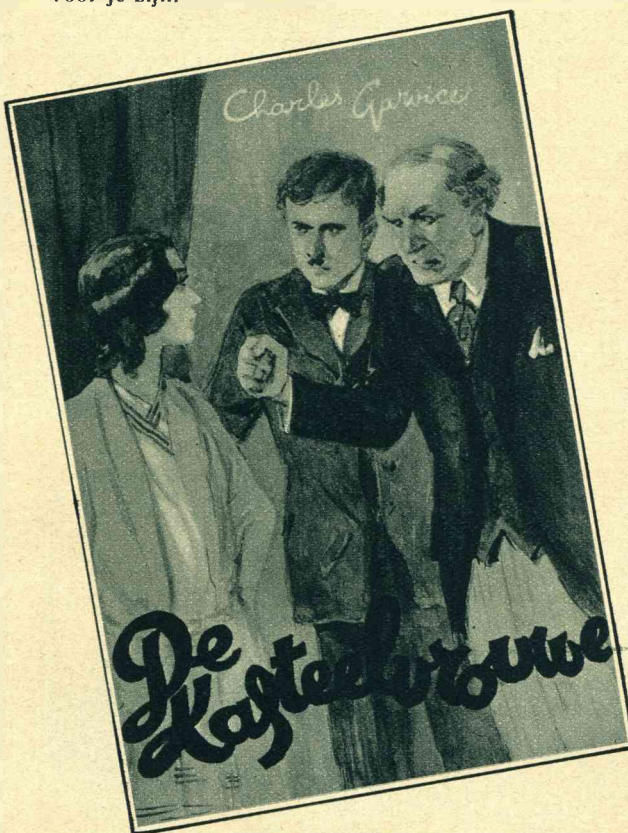
„Als naar gewoonte spel ik mijn naam W-a-r-d, maar als je er de voorkeur aan geeft hem anders te spellen, heb ik er niet het geringste bezwaar tegen. Ik heb zoo'n idee, dat je mijn naam niet gemakkelijk vergeten zult.”

„Je zult van me hooren,” herhaalde Mordaunt. „Ik zal je aanklagen wegens het betreden van verboden terrein en wegens aanranding. Mijn naam is...”

„Houd je gemak, waarde vriend,” zei de ander, „het kan me geen snars schelen, hoe je heet. Integendeel, hoe minder ik van je weet, des te liever het me is.”

„Verdwij, en onmiddellijk!” schreeuwde Mordaunt buiten zichzelf van woede zijn tegenstander toe.

„Strakjes, vriendje, als ik mijn pijp aangestoken heb,” luidde het antwoord. „Intusschen zou ik je den raad willen geven, te maken, dat je zoo gauw mogelijk thuis komt en je rug met een zalfje in te smeren, anders zijn je knoken morgenvroeg zoo stijf als een stuk hout en zul je niet ver kunnen wandelen. En dat zou toch werkelijk heel jammer voor je zijn.”



Na een verwensching te hebben gemompeld en den vreemdeling een woedenden blik te hebben toegeworpen, keerde Mordaunt zich om en verwijderde zich. De overwinnaar, die thans geheel en al meester van het terrein was, vulde kalm en rustig zijn pijp en stak deze op.

Gedurende het geheele voorval had Claire zonder een spier te bewegen bij den ingang van het priël gestaan en nimmer van haar leven had zij zoo snel en zoo afdoend een kamp zien beslechten. Roerloos stond zij daar, in de hoop onopgemerkt te blijven. Maar op datzelfde oogenblik voelde zij iets langs haar beenen strijken en het kleine hondje stond kwispelstaartend aan haar voeten. Er lag iets smeekends in de oogen van het dier, dat om bijstand en troost scheen te vragen.

Zoo geruischloos mogelijk bukte Claire zich en tilde het arme dier op, dat zich onmiddellijk in haar armen nestelde en zijn kopje tegen haar hoofd aan-vlijde. Het scheen, dat de jonge man op den weg de beweging had opgemerkt, want op hetzelfde oogenblik keek hij naar boven en ontwaarde in het schemerduister een gedaante, een visioen van lief-talligheid, gratie en waardigheid. Zijn oogen open-den zich plotseling zoo wijd mogelijk en stomver-baasd staarde hij haar aan, terwijl zijn pijp in zijn handen trilde.

Hun oogen ontmoetten elkaar en langzaam vloeide er een rose tint in het ivoor van haar gelaat. Zou hij iets zeggen — zou hij naar haar toekomen? Hij deed nòch het een nòch het ander. Langzaam wendde hij het hoofd af, rekte zich even uit en ging toen heel rustig zijns weegs, het air aannemend, alsof hij haar niet gezien had.

Claire slaakte een diepen zucht. Als zij even te voren al getwijfeld mocht hebben, dan was zij nu heel zeker van het feit, dat zij met een heer te doen had. De wijze, waarop hij voorgewend had haar niet te hebben gezien, was wel het toppunt van tact en kiesheid. Zij wachtte enkele oogenblikken, ten deele verlicht en — het moet worden toegegeven — ten deele teleurgesteld door zijn vertrek. Toen liep zij, nog altijd met het hondje in haar armen, zoo snel mogelijk naar het huis terug. Zij gaf het dier aan een der bedienden, dien zij in de hal aan-trof, met de opdracht het beestje zoolang te ver-zorgen, en ging vervolgens naar de ontvangkamer, waar mevrouw Lexton, die intusschen uit haar dutje was ontwaakt, haar zenuwachtig zat op te wachten.

„Neem me niet kwalijk, Claire,” verontschul-digde zij zich, „dat ik in slaap gevallen ben, maar ik was ook zoo moe.”

En met een blik vol zelfverwijt voegde zij er aan toe: „Het is erg onbeleefd van mij, den eersten avond van mijn komst reeds in slaap te vallen. Je bent zeker in het park wezen wandelen?” ging zij voort, na een blik op de shawl te hebben geworpen, die het jonge meisje op een stoel had neergelegd.

„Ja, het was zoo'n mooie avond en...”

Mevrouw Lexton viel haar eensklaps in de rede met den uitroep:

„O, Claire, je diamanten haarspeld!”

Claire tastte even ontseld naar haar haar. In-derdaad, haar diamanten haarspeld, een kostbaar juweel, dat een zeer hoge waarde vertegenwoor-digde, was verdwenen. Doch meteen was zij zich-zelf weer geheel meester en ten einde haar nicht ge-rust te stellen, voegde zij er op lichten toon aan toe: „O, maak je niet ongerust, dat is in orde.”

„Dus je hebt haar afgelegd voor je uitgang? Heel verstandig van je, lief kind,” antwoordde mevrouw Lexton.

Juist op het oogenblik, dat zij hun kopje thee wilden gaan drinken, kwam er'n bediende binnen.

„Hier is een heer, juffrouw,” zei hij, „die u graag even zou willen spreken. Hij maakte zijn veront-schuldiging, dat hij zoo laat kwam, maar hij zei, dat het een belangrijke aangelegenheid gold en dat hij u niet langer dan een minuut op zou houden. Hij wacht op u in de bibliotheek.”

„Best,” zei Claire, „ik kom onmiddellijk.”

Nadat zij een nieuw kopje thee voor mevrouw Lexton ingeschonken had, ging zij, na even snel een blik in den spiegel te hebben geworpen en haar haar wat te hebben geschikt, naar de bibliotheek. Onder de groote kroon in het midden van het ver-trek stond de man, die dien middag een hoofdrol gespeeld had in het melo-drama, dat in het bosch was opgevoerd, en op een tafel, vlak bij hem, lag de diamanten haarspeld, welke zij sinds enkele oogenblikken miste.

Zooals bekend zijn de romans der „Hollandsche Bibliotheek” uitsluitend voor abonné's van dit blad, bij wijze van premie, verkrijgbaar tegen de uiterst geringe vergoeding van 17½ cent voor een inge-naaid exemplaar of 70 cent in luxe prachtband. (Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel resp. van 22½ of 80 cent).

Onze bezorgers of agenten zijn verplicht deze premieboeken aan onze abonné's aan te bieden. Gaarne vergoeden wij portokosten van briefkaarten die eventueel verzuij hiervan aan ons hoofdkantoor mededeelen.



SPORT VAN ZONDAG

Het team der Tsjechische profs met de reserves. De gasten wonnen Zondag met 2-1 van 't Nederl. Elftal.

Onze Voetballers verliezen van de Tsjechen

Het resultaat van den wedstrijd, waarmede onze nationale voetballers het seizoen hebben besloten, kan men niet ongunstig noemen.

De kleinst mogelijke nederlaag tegen professionals, die tot de besten van het vaste land worden gerekend, is zeker geen oneervolle uitslag. Mogelijk ware de nederlaag veel grooter geworden indien de Tsjechen over een uitblinkend schutter en een paar goede doorzetters hadden beschikt. In 't veld speelden de gasten in elk geval een heel stuk beter dan onze jongens, waarvan er diverse trouwens een heel stukje beneden hun gewonen vorm bleven.

V.d.Meulen heeft zich buitengewoon kranig gewoerd. De H.F.C.-er speelde officieus zijn vijftigsten wedstrijd. Echter, officieus of officieel, hij heeft dit gedaan op een wijze, welke niet voor verbetering vatbaar was. Dat 't slechts

ontmoeting een heel lastig iets voor de Hollanders, daar de Tsjechen zich steeds bijzonder goed opstelden.

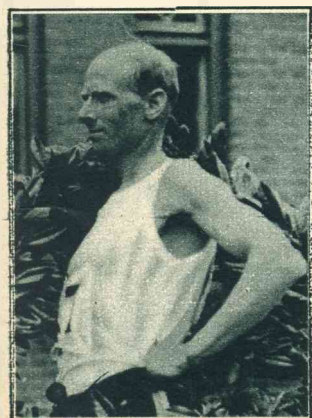
Eigenlijk was Van Heel de eenige in de middenlinie die zijn gewone spel speelde. Paauwe Sr. bleef ook al beneden de verwachtingen en



Het Nederlandsch Elftal besloot Zondag 't seizoen met een wedstrijd tegen Tsjecho Slowakije, welken de onzen met 1-2 verloren. De spelers onzer ploeg, van l.n.r. v. Heel, v. Nellen, Bonsema, Wels, Paauwe, Volkers, v. Run, Anderiesen, Lagendaal, Weber, v. d. Meulen.



Holland neemt de leiding. Het moment waarop de Groninger Bonsema Zondag 't eerste en eenige Hollandsche doelpunt scoorde.



De R'damsche Pro Patria-man J. Baars-Steyneman, die Zaterdag in Utrecht den jaarlijkschen Singelloop won.

1-2 werd danken we dan ook voor een groot deel aan zijn schitterend keepen.

Het beproefde tweetal Weber-Van Run heeft minder voldaan. Zij begonnen, mogelijk wel gehinderd door de zon, vrij onzeker en hoewel er vooral na de rust een verbetering viel te constateren, heeft noch de een noch de ander zoo goed gespeeld als in de vorige wedstrijden.

Het vraagstuk ten opzichte van de bezetting der belangrijke midhalfplaats kwam ook weer duidelijk naar voren. Anderiesen was meestal nergens. Hij kon het tempo niet volgen en plaats- te zeer slecht. Dit plaatsen was trouwens in deze

bare kracht in ons nationale team. Lagendaal heeft weer gefaald. Men wil goals van onzen midvoor en wanneer deze niet komen zal men steeds weer zeggen dat Lagendaal faalt. Wij zijn echter zijn geweldige doelpunten tegen Frankrijk en België nog niet vergeten. Wel heeft de ondervinding thans geleerd dat Lagendaal bij tegenstanders als Ieren en Tsjechen, dus bij voetballers die 'n goeden kijk op 't spel hebben, absoluut niet in staat is om den bal behoorlijk vrij te maken. Hij heeft dit Zondag niet eens, doch wel tienmaal geprobeerd, doch het ontbreekt hem eenvoudig aan snelheid.

De Tsjechen speelden fair en in het veld zeer goed. Het schieten was niet geheel in overeenstemming met het goede spel dezer gasten in het veld. De Iersche aanval b.v. scheen ons productiever, hoewel de Midden-Europeesche gasten technisch minstens even goed onderlegd bleken als de Iersche profs.



Spelmoment uit den voetbalwedstrijd Holland—Tsjecho Slowakije. V. d. Meulen, onze doelverdediger, onderbreekt 'n aanval der tegenstanders.

HET TESTAMENT VAN CORNELIUS GULDEN

door
LUDWIG VON WOHL

No. 5

In de deuropening bleef hij staan, streek zich de lichtblonde haren van het voorhoofd, zei met een verschrikt gezicht „Pardon” en verdween weer. Tommy bleef doornstig. Hij wist, dat Flox op hem lette.

Het duurde een kwartier, eer Bobby Liechtenstein weer verscheen — met een lichtgrijs pak aan, keurig glad geschoren en met een fatterig-net kapsel van lichtblonde haren.

„Goeden morgen, meneer de graaf,” zei Tommy, en hij maakte een eerbiedige buiging. „Mag ik even mijn secretaresse voorstellen — juffrouw Winter.”

Het gezicht van Bobby Liechtenstein bleef zoo strak als perkament. Alleen leken de lichtblauwe oogen nog ronder dan anders.

„Heel aangenaam,” zei hij, en hij gaf Flox de hand, terwijl hij maar steeds naar Tommy keek. Die bleef echter ijverig staan buigen.

„Het doet me buitengewoon veel plezier, dat u me hebt willen ontvangen,” begon hij. „Ik weet, dat u bezig bent aan de leveranties voor uw handelsbetrekkingen in Holland en in Zuid-Amerika, en ik geloof, dat wij u even goed of zelfs nog beter bedienen kunnen, dan alle andere firma's, die in aanmerking zouden kunnen komen.”

„Dat geloof ik zelf ook,” zei Bobby Liechtenstein met een weeken, ietwat Oostenrijkschen tongval, en Tommy haalde lichter adem.

Jacob had de boodschap dus goed overgebracht — en Bobby hield zich uitstekend. Hij richtte zich op tot zijn volle lengte.

„Ja, meneer de graaf, we zijn op 't oogenblik heel zeker de beste leveranciers van parfumerieën en toilet-behoefden, die u hier in 't land vinden kunt. Wij kunnen u zoo gunstige aanbiedingen doen, dat geen andere firma er tegenop kan.”

„Dat zal wel... ik geloof u direct, waarde heer. Maar zoudt u niet gaan zitten? Kan ik de jonge dame plezier doen met een glaasje sherry, of een gebakje?”

Flox glimlachte, terwijl zij weigerde, een keurig glimlachje, enkel zakelijke belangstelling.

„Dan misschien een sigaret? Toe, dat kunt u gerust aannemen — zal meneer Quint wel goedvinden, is 't niet, meneer Quint? Mooi — kijkt u eens hier — alstublieft!”

Blauwe wolkjes kroezelden op.

Tommy haalde diep adem en stak van wal.

Hij sprak met zooveel gloed en overtuiging, dat Demosthenes en Cicero en Gladstone, als zij het gehoord hadden, elkander schreiend omhelsd zouden hebben, en dan nooit meer een mond hadden durven opendoen.

Het was voor den graaf zoo klaar als de dag, dat hij de wereld ongelukkig zou maken, als hij geen kolossale bestelling deed voor zijn Hollandsche en Zuid-Amerikaansche relaties.

Flox zat vol verbazing naar den redenaar te kijken, en dat was maar gelukkig ook. Want als ze Bobby Liechtenstein had aangekeken...

Die zat er namelijk bij als iemand, die onverwachts 'n klap op z'n schedel gehad heeft — hij liet zijn mond half open staan en was volslagen overbluft.

Toen Tommy eindigde met meer stemverheffing, en met eenige opmerkingen, die zijn bekwaamheid als reclame-chef voor de grootste ondernemingen bewees, opmerkingen, die den heer Spitz ongetwijfeld zeer bekend in de ooren zouden hebben geklonken, kon graaf Liechtenstein alleen dit nog maar uitbrengen:

„Ja, ik moet toegeven... als dat zoo is... ja...”

En dat kostte hem nog groote moeite. Zijn relaties met Zuid-Amerika bestonden trouwens alleen in den persoon van den leider van een Argentijnsche band, en Hollandsche kennissen had hij nooit gehad.

Tommy echter trok een kolossaal notitieboek uit zijn zak, en een potlood.

„U begrijpt nu de voornaamste voordeelen van een zakenverbintenis met onze firma,” zei hij trots, „en 't zal wel niet noodig zijn, u op 't oogenblik nog nader in te lichten...”

„Neen, neen, absoluut niet. Ik heb alles begrepen, absoluut! Ja, ik moet werkelijk zeggen...”

Tommy hief de hand, waarin hij het potlood had, op.

„Mag ik dan vijfhonderd flesschen Blauwe Tulp noteeren, of zal ik maar liever zetten duizend!”

„Zet u maar gerust duizend,” zei graaf Liechtenstein. „Wat moet ik met die kleine beetjes.”

Tommy mompelde iets onverstaanbaars, zijn potlood weerde zich. „En dan mag ik wel duizend literflesschen eau-de-cologne russe noteeren, meneer de graaf? En duizend stuks stokpaardjes-leliënmelkzeep? En duizend tuben scheercreme van Colgate, grootte 1?”

„Ja, best,” knikte Bobby Liechtenstein.

„Permitteert u nu, dat ik uw lijst van noodige materialen aanvul met eenige posten, die u absoluut niet missen moogt?” zette Tommy zijn aanbieding voort.

„Als u zoo goed wilt zijn, schrijft u dan maar op, meneer Quint,” gaf Bobby Liechtenstein bereidwillig toe.

Ik heb er geen schade bij, wou hij er achter zeggen, maar hij hield zich nog juist bijtijds in.

Wat die halve gek eigenlijk wil, dat mag Joost weten....

En Tommy schreef, schreef, schreef....

Hij noteerde alle toilet-behoefden, die hem in de herinnering kwamen, hij plunderde zijn geheugen leeg tot op den bodem en met een bescheiden buiging gaf hij het bestelbriefje af.

„Dat moet ik zeker onderteekenen?” vroeg Bobby Liechtenstein.

„Met uw vollen naam,” bevestigde Tommy.

„Oei,” zuchtte de klant. „Dat kan een poosje duren... ik met mijn vijf namen!”

Hij was ook nog baron van Heiligenstein, heer van Rothenberg, en van Brandenmoos, en ridder ten Sandtburg.

Het gekrabbel duurde eindeloos.

„Dank u wel,” zei Tommy Quint, en hij stak het kostbare papier met ongeloofelijke achteloosheid in zijn zak.

Graaf Liechtenstein scheen die achteloosheid een beetje misplaatst te vinden. Hij keek de eerste halve minuut een beetje ontevreden. Maar toen haalde hij de schouders op.

„Zoo — nu gaan we een stukje eten.”

Hij stond op, en deed de deur van de aangrenzende kamer open. Er werd een pronkerig gemeubileerde, ronde eetkamer zichtbaar.

De tafel was gedekt, en Jacob stond achter den stoel van zijn meester.

„Als ik u verzoeken mag,” zei graaf Liechtenstein.

Tommy aarzelde. Hij zag, dat Flox hem met een eigenaardigen, bijna waarschuwend blik aankeek.

Maar er kwam een heerlijke geur van versch gebak, van ham met eieren en van Weensche koffie tot hem.

De koffie gaf den doorslag.

„Ja, juffrouw Winter, dan moesten we maar zoo vrij zijn.”

Hij wist, dat het een onvoorzichtigheid was. Maar hij had honger; onwillekeurig ging hij de geuren, die hem toezweefden, vergelijken met de zeer eenvoudige gerechten in de Mahrenholzstraat... en trouwens, Bobby had zich tot nu toe zóó goed gehouden...

Jacob diende met rustige waardigheid. De lunch verliep zonder ongelukken. Alles ging goed.

„Ziezo,” zei Tommy, toen hij zich verzadigd had.

Flox had de wapenen al lang uit de handen gelegd.

„Maar nu zullen we eens verder moeten, meneer de graaf. Mag ik u hartelijk en beleefd danken?”

Hij stond op.

„Moet u heusch al weg?” vroeg Bobby een beetje onrustig. „Als u eh... en de juffrouw... soms nog een beetje wilt uitrusten van de vermoeyenissen van uw zaken, dan gaat u uw gang maar; ik vind 't wel gezellig. Ik word altijd moe van de zaken.”

Maar Tommy bedankte. De overwinning was volkomen. Iedere minuut, dat het langer duurde, kon een terugslag brengen.

Zij namen dus afscheid, en toen de deur achter hen in 't slot viel, slaakte Flox een diepen zucht van verlichting.

„Ik heb voortdurend in angst gezeten, dat hij de bestelling weer in zou trekken,” bekende ze. „'t Lijkt me een erg grillig mensch.”

„Ik ben geen oogenblik ongerust geweest,” verklaarde Tommy. „Hij kon niet terugkrabbelen — ik had zijn handteekening in mijn zak.”

Hij keek haar aan met trotsche bescheidenheid.

„Mag ik nu vragen, juffrouw Winter, hoe ik me gehouden heb?”

„Buitengewoon,” zei ze, oprecht bewonderend. „Werkelijk heel knap. Ik had 't nooit achter u gezocht. Wat moet die man ontzettend rijk zijn!”

„Zoo ziet u, hoe men zich in de menschen vergissen kan,” zei Tommy met nadruk. „Weet u nog, hoe u gisteravond over me dacht? Met zulke lui als meneer Spitz kan ik nooit overweg. Die hebben een geest, waar ik den mijnen niet op af kan stemmen. Maar hier...”

„Wat heeft hij eigenlijk allemaal besteld?” vroeg zij. „Het moet wel haast een heele wagonlading zijn...”

Hij haalde het orderbriefje te voorschijn en gaf het haar.

„Kijkt u zelf maar — 't is werkelijk een heel aardige opdracht.”

Ze had al één voet op de treeplank van den wagen, toen zij de lange lijst doorzag.

Hij wachtte bedaard, in voortreffelijke houding.

Maar toen gebeurde er iets onverwachts.

Flox werd bleek.

Zij keek naar hem op met een schuinen blik — een blik, die Tommy letterlijk in elkaar deed krimpen.

„Ja, werkelijk een héél aardige opdracht,” herhaalde ze, met een eigenaardige droge stem.

Zij trok den voet weer terug van de treeplank, duwde hem het orderbriefje tusschen de vingers en liep weg, zonder te groeten, en zonder om te kijken.

„Ja maar...” stotterde Tommy verbluft.

Onwillekeurig keek hij op het papier, dat hij in de hand hield.

En toen stiet hij een woord uit... halflied slechts, maar als Bobby

Liechtenstein het op had kunnen vangen, zouden zijn ooren getuit hebben.

Op de plaats, waar hij zijn naam, of liever zijn namen, had moeten zetten, stond het volgende :

„Ik begrijp geen steek van de heele comédie. Maar ze is werkelijk allerliefst. Hartelijk gefeliciteerd ! Als jullie getrouwd zijn zal ik zorgen, dat de blauwe logeerkamer in orde is.”

NEGENSE HOOFDSTUK

Van tijd tot tijd — bij voorkeur in den zomer, als er zóó weinig gebeurt, dat men zich gedwongen ziet, de kleinste ongelukjes uit te buiten — duiken in de Berlijnsche kranten de spookhuizen op.

In de een of andere afgelegen streek — in een huis op de grens van een dorp, dat nog ruïnen bezit uit den dertigjarigen oorlog, of minstens uit den zevenjarigen oorlog — of in een molen, waar zich wel eens iemand opgehangen heeft, worden dan iederen nacht eigenaardige geluiden gehoord.

De bewoners schrikken wakker van voetstappen, die dreunend over den vloer boven hen gaan, en als men dan, met een kaars in de ééne en een knuppel of pook in de andere hand, dapper naar boven gaat en de kamer binnentreedt, is er niemand.

Dan gaan den volgenden nacht de ruiten aan 't kletteren, een verschijnsel, waaraan de Berlijner, sedert de autobussen zijn ingevoerd, meer dan gewend is, maar dat voor dorpelingen in Silezië of op de Lüneburger heide nog de bekoring der nieuwigheid heeft.

Als 't goed gaat, klinken er dan ook nog zonderlinge en onverstanebare stemmen, potten en pannen vliegen vanzelf van de planken of vliegen, door onzichtbare handen gedreven, door de kamer.

In een paar dagen en nachten zijn de bewoners murw, en niets ter wereld kan hen bewegen, in zoo'n spookkamer een nacht door te brengen.

Zij gaan verhuizen, er wil niemand meer in het pand wonen, en de bevolking van twintig kilometer in den omtrek maakt voortaan een grooten boog om het huis heen.

Dan komt het tweede bedrijf.

Een journalist, een particulier detective of een sportsman komt naar het dorp, vanwege zijn beroep of om een weddenschap, hij hoort 's avonds door de stamgasten van Het Vliegende Paard of De Gouden Krans de geschiedenis van het huis vertellen, glimlacht en gaat er kampeeren, met een revolver naast zich en een goed werkende zaklantaarn aan iederen kant.

Dan volgt er in de meeste gevallen niets meer. Spoken schijnen het land te hebben aan die moderne beroepen en nemen tegenover zulke lieden een voorname terughoudendheid in acht.

Maar telkens opnieuw gaat het aan 't ruischen in het bosch der bladen,

er worden groote namen genoemd, en er begint een verwoede strijd, door ingezonden stukken begeleid, tusschen de geesten, wel te verstaan : van de geesten, die in min of meer menselijke lichamen zijn opgesloten, door gewone menschen ook menschen genoemd.

Ten slotte gaat het geval uit als een nachtkars, en Kleizanderveen of Nederberkenhove verzinkt weer in de vergetelheid.

In de groote steden komen de gevallen minder dikwijls voor, hoewel er daar veel meer menschen zijn, die aan geesten gelooven. Misschien komt dat, doordat er in een groote stad zooveel overheden zijn, en als geesten ergens het land aan hebben, dan is 't aan overheden. Of ze dat met recht doen, staat nog te bezien.

In ieder geval scheen het huis Mahrenholzstraat 17 de uitzondering te willen zijn, die den regel bevestigt.

Daar spookte het....

Op de allereerste verschijnselen werd geen acht geslagen.

Dat een trapleuning afbreekt, als men er tegenaan leunt, komt in negennegentig van de honderd gevallen hieruit voort, dat het hout rot is — de laatste reparaties in het huis Mahrenholzstraat 17 dateerden trouwens van den tijd vóór den oorlog.

Mevrouw Giesecke, de echtgenoot van den postambtenaar op de eerste verdieping, stond in een verbitterden woordenstrijd met den teekenaar Bleisenkel, wiens ongeregeld en rumoerig leven haar sedert geruimen tijd een doorn in het oog en een dierbaar onderwerp van gesprek was.

„Het gaat mij natuurlijk geen steek aan, wat u doen of laten wilt, meneer Bleisenkel....”

„Ik ben 't voor 't eerst van mijn leven heelemaal met u eens, mevrouw Giesecke !”

„Maar ik moet u toch verzoeken, zolang u hier in huis woont, u fatsoenlijk te gedragen, dat is toch zeker niet te veel verlangd, wel ?”

„Wat bedoelt u daarmee, mevrouw Giesecke ?”

De korte dikke dame liet de ééne hand op haar heup steunen.

„'t Is absoluut ongepast, dat iemand 's nachts om twee uur met een papieren muts op en een vuilnisbak onder zijn arm thuis komt, meneer Bleisenkel,” zei ze verbitterd. „Ik heb zes onschuldige kinderen, daar moogt u wel eens een beetje meer om denken ! En die visite, die u krijgt, ook. Gisteravond bijvoorbeeld....”

„Hoor u eens, mevrouw Giesecke ! Ik heb zooveel respect voor uw moederlijke zorgen, om aan te nemen, dat uw zes onschuldige kinderen 's nachts om twee uur niet meer de trappen op en af gaan ; en als we boven op zolder vroolijk zijn, kunt u er één hoog nooit last van hebben. Twee hoog klagen ze nooit. Ik ben wel eens om twee uur thuis gekomen, maar toen lagen uw kinderen natuurlijk in hun bedjes, mevrouw Giesecke, en als ze in hun bedjes liggen, kunnen ze nooit zien, wat ik op m'n hoofd of onder m'n



NIEUWS VAN BRIGHTON



Vraagt terstond per briefkaart aan C. T. Browne, Publicity Manager, Brighton, een exemplaar van het nieuwe boekje: „VACANTIE TE BRIGHTON“, met prachtige illustraties in kleuren en potlood-schetsen.

U zult daarin zien, waarom juist Brighton het meest gezochte toeristen-oord is voor bezoekers uit het continent van Europa aan Engeland.



Haarverf kam „Appriciosa“

verft uw haar direct in de gewenste kleur. - Eenvoudig door kammen. - Onschadelijk! Compleet per stuk f 4.50.

„WITTE WINKEL“
Haagscheveer 6a, Rotterdam
„WITTE KRUIS“
Korte Tlendeweg 10, Gouda

? Gezwollen voeten



Pijnlijke, gezwollen voeten, bijtende, stekende, brandende likdoorns! Er bestaat een eenvoudig en zeker middel de pijnen onmiddellijk te verzachten en de likdoorns met wortel en al kwijt te raken. Lost Saltrates Rodell in heet water op, totdat tengevolge van de ontwikkelde zuurstof het water een melkachtige kleur krijgt. Wanneer u hierin een voetbad neemt, zult u onmiddellijk verzachting bemerken. De zuurstof dringt in de poriën, vermindert de zwellingen, verwijdert de giftige bestanddelen en doet de wonden spoedig genezen. Het maakt de likdoorns week, zoodat u ze met wortel en al voor altijd kunt verwijderen. Dit melkachtige bad geneest en verzacht pijnlijke, vermoeide voeten en maakt ze weer gezond. Saltrates Rodell wordt ten zeerste aanbevolen en is in alle apotheken, drogist- en parfumeriezaken verkrijgbaar. Wanneer u met het resultaat niet bevredigd bent, wordt u het geld terugbetaald. De kosten zijn gering.

Om zeker te zijn dat u de echte Saltrates Rodell ontvangt, moet u van uw winkelier de gele verpakking eischen. Wij garanderen alleen deze gele verpakking.

Belangrijke Mededeeling. Wie met zijn voeten sukkel, moet bestel het nieuwe boek van Dr. Catrin lezen. Het vertelt, hoe men eksterogene, wonden, vermoeidheid en pijn aan de voeten voor altijd kwijt raakt. Prijs f 1.-. In verband met een bijzondere overeenkomst, ontvangt ieder inzender binnen de eerstvolgende 10 dagen een exemplaar gratis. Aanvragen aan Sanders, afd. 2 E, Keizersgracht 52, Amsterdam. Geen geld inzenden.

Saltrates Rodell
het zuurstof-voetbad

De belangrijkheid van het zout—

VoorDagelijksch Gebruik



Het zout dat gij dagelijks in Uw voedsel gebruikt is zeer belangrijk—het is onmisbaar. Kies daarom het beste: Cerebos zout. Zuiver, loopt gemakkelijk uit de strooier-bus en 't blijft droog tot de laatste korrel.

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibelen zaken in kleine, middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.



IS DOOR GEEN
EEUWIGHEID ONGEDAAN TE MAKEN
HOUDT U ZICH IN BESLISSENDE UREN
FRISCH EN WAKKER MET 1-2 TABLETTEN

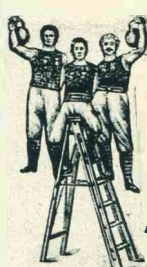
DRUS PER DOOS 80 CTS
IN APOTHEKEN EN DROGISTERIEN

KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster b/h Verkoopbureau v. Nederland van DALLKOLAT — POSTBUS 679 — AMSTERDAM
Let op den naam KOLA DALLMANN, namaak bestaat.

MENGELKAMP'S

houtwaren zijn beter en niet duur.



Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuijen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak be-
staat al 32 jaar,
dus een goed
bewijs.

Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let
op den naam

MENGELKAMP

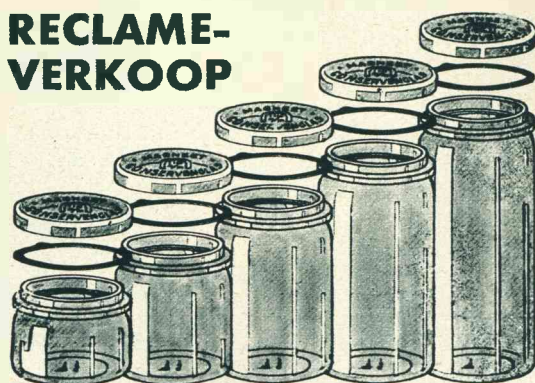
HAROL REUKLOOS HAARWATER

ONMISBAAR VOOR
SCHOOLGAANDE KINDEREN



FLACONS 30-45 c bij DROGISTEN

RECLAME- VERKOOP



Steriliseerflesschen

1/2	3/4	1	1 1/2	2 Liter
17 1/2	21	24	27 1/2	31 ct.

Onovertroffen in kwaliteit - Bij springen vergoed!

H. TER MEULEN

HOOGSTRAAT

ROTTERDAM



Silvikrin

maakt de hoofdhuid vruchtbaar

herstelt den haargroei
verfraait het haar
verwijdert de roos

Zichtbare resultaten reeds
na de eerste toepassingen

Silvikrin Haarwater:

Voor dagelijksche verzorging van gezond haar. Het kapsel blijft prachtig. Vetvrij. Verzekert krachten, weelderigen groei. Bevat Puur Silvikrin.

Silvikrin Shampoo:

Voor de wekelijksche haarschoning. Verwijdert roos. Maakt het haar geurig, glanzend en zijdeachtig glanzend. Bevat Puur Silvikrin.

Silvikrin Kuur:

(compleet of eenvoudig). Het pure Silvikrin, toereikend voor een maand. Tegen haaruitval, hevige roos, kale plekken en kaalhoofdgheid. Bevat Tryptophaan, zonder welke stof haargroei onmogelijk is. Nieuw haar reeds na 14 dagen.

Puur Silvikrin is een oplossing van gezond vrouwenhaar.

Bij elken Apoth., Drogist, Kapper of Parf. verkrijgb.

Gratis Boekje: Een nieuwe uitgave van het boekje „Ons Hoofthaar“ is verschenen. Het bevat waardevolle raadgevingen en interessante bijzonderheden over de wonderbaarlijke vinding van Dr. Weidner: Silvikrin. Gratis toezending op aanvraag door

Silvikrin Laboratorium
Verlaatsstr. 52-56 - Rotterdam

KUNSTGEBITTEN

f 55.-

Absoluut pijnloze behandeling desgewenscht termijnbetaling.

Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde

Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3

en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:

Warmoezierspad 17 (Kromhout)

Iederen dag geopend van 10-12

en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79

's Zaterdags van 3-5 uur.

Ideaal is de naam

Ideaal is de smaak

Ideaal is de geur

Ideaal is de prijs

van onze prima

5 cent

Vorstenlanden

SIGARENMAGAZIYN

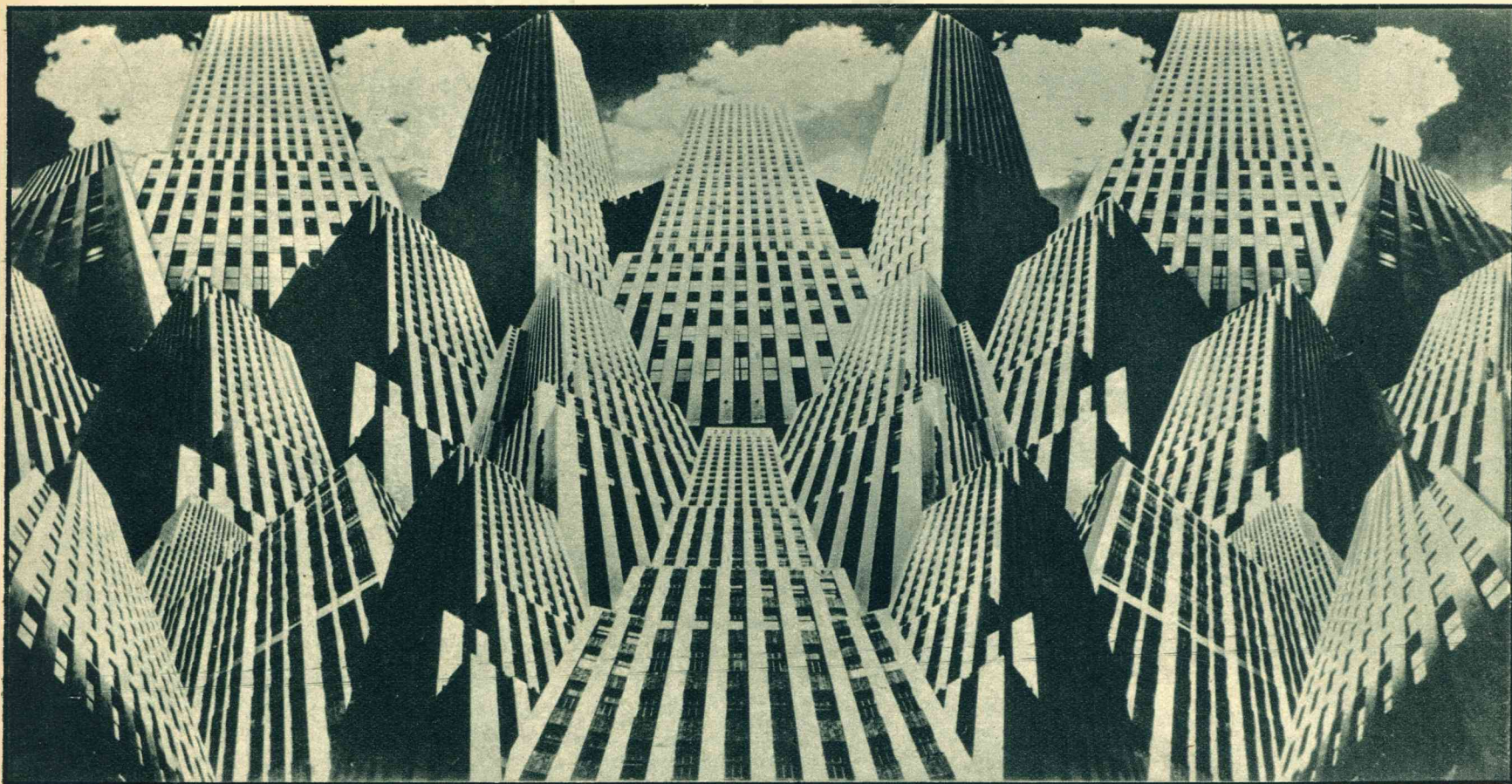
HILHORST

Bergweg 322

Telefoon 44030

Oude Binnenweg 71c

Telefoon 14491



De kruis-bras-blokkendoos, of fotografen-spel met een wolkenkrabber, die vanuit verschillende hoeken is opgenomen

arm heb. Zoóver zijn we gelukkig nog niet met de techniek. En ik ben benieuwd, wat u er op tegen hebt, dat ik af en toe mijn familie op visite krijg."

Bij het woord „familie" brak mevrouw Giesecke in een buitengewoon hoonend gelach uit. Bleisenkel ergerde zich daarover, en hij boog zich over de trapleuning heen, om de strijd lustige dame ongezouten zijn meening te zeggen.

Er volgde een ontzettend gekraak, en de trapleuning lag een halve verdieping lager, vlak voor de voeten van mevrouw Giesecke.

Het was Bleisenkel maar nauwelijks gelukt, haar óók niet voor de voeten te vallen.

Hij tuimelde echter de trappen af, struikelde en viel de verschrokken dame, zeer tegen zijn zin, om den hals, zich aan haar vastklampend, zooals de drenkeling aan de reddende plank. Helaas was mevrouw flona Manthey, de weduwe van twee hoog, door het lawaai uit haar middagdutje gewekt, en zij kwam op het portaal, om te zien, wat er aan de hand was. Mevrouw Giesecke rukte zich woedend los — zij had nog net het boosaardige lachje gezien, waarmee de bevallige weduwe zich terugtrok. Buiten zichzelf van woede snelde ze naar haar woning, terwijl de tekenaar, luid scheldend, zich verschillende lichaamsdeelen bleef staan wrijven.

Hij was niet gewond, alleen geschrokken; het had erger af kunnen loopen.

Hij vond echter, dat hij wel een pretje verdiende, om van den schrik te bekomen, en noodigde voor dien avond drie schilders en twee schilderessen bij zich op de thee.

Zij kwamen alle vijf: de heeren in fluweel of manchester, de dames in haar schoonste toiletten van rose en lichtgroen crêpe de chine. Zij wisten, dat Bleisenkel graag keurig gekleede dames zag, die kon hij dan weer teekenen in zijn advertenties.

Hij had zijn best gedaan: de tafel was gedekt, er stonden gevulde koeken en een fleschje met room, voor bij de thee, en een flesch, die aan de beurt zou komen, als de thee flauw ging smaken.

Het beloofde werkelijk een avond van echte ontspanning te worden.

In den haard lagen de houtblokken klaar, want 't weer was nog rijkelijk koel.

Tegen half tien liet Bleisenkel een vroolijke vlam opschieten, waardoor de gezelligheid zeer werd verhoogd.

De beide schilderessen gingen vóór het vuur zitten, de eene op een kussen, de andere op een saamgevochten deken; de heeren zaten wat meer naar achter.

Om kwart voor tien, toen het vuur een zekere hoogte van warmtegraden had bereikt, schoot er uit den schoorsteen, met een donderend geruisch, een machtige roetwolk, en een ontzettende luchtdruk wierp de zes personen, met de drie stoelen en één kist, omver.

Bleisenkel kroop onder een omgevallen ezel vandaan.

De kamer was één puinhoop, geen meubel was er meer heel. Puin, asch, roet en kalk lagen overal.

De theetafel lag in een hoek op haar zijde, de gevulde koeken en de likeur waren tot een zonderlinge brij geworden.

De twee schilderessen schreiden. Zij hadden ieder maar één beste japon, en die zat van onder tot boven vol gaten en nog voller met roet. Haar gezichten, halzen en armen waren zwart en haar haren verzengd.

De mannen hielpen de twee dames op de been, maar één van de twee rukte zich plotseling los, haalde uit, en gaf Bleisenkel een oorveeg, dat hij bijna opnieuw omtuimelde.

Toen grepen beiden haar mantels van de spijkers en liepen schreiend de

deur uit. Zij holden de trap af, en de drie mannelijke gasten gingen haar achterna, twee razend en tierend, één met een blik van minachtenden toorn naar den tekenaar.

„Die komen nooit meer terug," dacht Bleisenkel grimmig; hij wierp een blik op den troostelozen warwinkel en ging midden tusschen de puinen zitten, met het hoofd in de armen gedoken.

Goeie reclame-plaat voor een verzekeringsmaatschappij, dacht hij.

Den volgende ochtend kreeg Siegfried Blutstein, een verdieping lager, achter elkaar zeven electriche schokken en een aanval van razernij. Alle schakelaars, ja zelfs de deurknoppen schenen geladen te zijn als Leidsche flesschen.

Hij schreeuwde als een wildeman, en als mevrouw Manthey, die op dezelfde verdieping woonde, zich niet over hem had ontfermd, en uit medelijden een electricien had geroepen, zou hij waarschijnlijk in zijn radeloosheid de brandweer en het leger hebben opgebeld.

De electricien kreeg eerst zelf een paar electriche schokken, scharrelde daarna een half uur met een ernstig gezicht aan de hoofdleiding en ging toen koffie drinken.

's Middags kwam hij terug, hij schroefde alle schakelaars en alle deurknoppen los en nam ze mee.

Hiermee was de ramp ten einde, normale toestanden waren er echter nog niet. In geen der woningen van het huis wou het licht branden, en niemand kon er een oorzaak voor vinden.

Bovendien rezen er 's nachts fluitende en huilende geluiden op, die nu eens uit den kelder, dan weer van den zolder, en een anderen keer uit het trappenhuis schenen te komen.

Het leek wel, of het heele huis vol zat met terugkoppelende radio-liefhebbers, en het duurde niet lang, of de zenuwen der huurders waren gespannen tot verscheurens toe. Mevrouw Giesecke stelde haar man voor, naar een medium te gaan.

„Er is tooverij in 't spel, dat laat ik me niet uit 't hoofd praten. En als er tooverij in 't spel is, moet je er een medium bij halen, bijvoorbeeld Weissenberg. Die kan ermee terecht. Je moest eens hooren, wat mevrouw Wandtke meegemaakt heeft. Die kan ermee terecht, zegt ze."

De postambtenaar antwoordde maar één woord:

„Klets."

Door de verdediging van die twee standpunten kwamen zij het grootste gedeelte van een tamelijk onrustigen nacht door.

Den volgende dag bewees overigens een gesprek tusschen mevrouw Giesecke en mevrouw Manthey, dat ook de bevallige weduwe zich geneigd voelde, de merkwaardige gebeurtenissen van de laatste dagen toe te schrijven aan invloeden van boven- of onderaardsch karakter.

Als bewijs haalde ze de electricch geladen woning van Blutstein aan. „En de electricien zegt, dat hij niet snapt, hoe 't mogelijk is... Nou, als die 't niet weet, wie moet 't dan weten! Die is er toch voor! Nee nee, mevrouw Giesecke, er is hier iets niet in orde, dat is zoo zeker als Amen in de kerk."

In ruil kreeg zij het drama van Bleisenkel heet uit de pan opgedischt, en het maakte diepen indruk op haar.

„Twee nieuwe zijden japonnen zegt u, mevrouw Giesecke? Verschrikkelijk. Maar zulke lui verdienen niet anders."

„O zoo!" knikte mevrouw Giesecke.

(Wordt voortgezet)



Onder de parapluie.
Zoo kan de vele re-
gen der laatste dagen
voor de jeugd te
Goes nog een
pretje worden.



ZEEUWSCHE

Als de speeltuin weer
opengaat te Vlissingen,
worden de vaders en
moeders weer klein
met de kinderen.

J E U G D



De Arnhemuiden-
sche kinderen
houden meer van
warmte, omdat
dan het ijs beter
smaakt.

Op stap.



De meisjes van
Rapunburg spelen
paardje en één
moet naar den
hoefsmid.



Levend speelgoed.

Als de kermissen
weer in 't land zijn,
is dat een attractie
van belang voor de
jeugd van Zierikzee.

